

Karolina Utriainen

Horrossaarnoja ja Raamatun selityksiä

Koonnut: Raine Metsävuori

Karolina Utriainen

Horrossaarnoja ja Raamatun selityksiä

vuosilta 1888 - 1912

Johdanto

Horrossaarnaaja Karolina Utriainen syntyi 30.6.1843 ja kuoli 14.7.1929 86-vuotiaana. Hänen kerrotaan pitäneen elämänsä aikana n. 20000 saarnaa unessa tai horroksessa. Kyseiseen tilaan vaipuessaan hän näytti ikäänkuin lukevan taivaallista näkymätöntä kirjaa. Saarnat olivat kestoaltaan 40-60 minuuttia ja ne pidettiin selkeällä äänellä. Monet kuulijat pikakirjoittivat niitä muistiin, myöhemmin niitä myös äänitettiin. Utriainen ei tietävästi horroksesta herättyään juuri muistanut sitä, mistä hän oli puhunut. Unissasaarnaajien puheita on verrattu Uudessa testamentissa kerrottuun kielillä puhumiseen.

Tähän kirjaan olen koonnut erään sukulaiseni jäämistöstä löydettyjä Karolina Utraisen pitämiä horrossaarnoja. Ne oli kirjoitettu vihkoon pikakirjoituksella vuonna 1888, jolloin Utriainen oli 45-vuotias. Saarnoja pidettiin muistiinpanojen mukaan Turussa ja Paimiossa. Kirjassa on mukana myös yksi saarna, joka on pidetty elokuussa 1912. Paikkakuntaa ei mainita. Alun perin käsin kirjoitettu puhe on todennäköisesti myöhemmin kirjoitettu puhtaaksi kirjoituskoneella. Sukulaisellani ei ollut tietoa siitä, kuka saarnat oli muistiin kirjoittanut. Hänen vanhempansa tai isoäitinsä eivät ole voineet niitä kirjoittaa.

Käsin kirjoitettuja tekstejä on ollut paikoin haastavaa lukea, koska niitä oli kirjoitettu ilmeisesti kiireessä ja olivat siksi osin epäselviä. Olen kuitenkin pyrkinyt kirjoittamaan nämä saarnat luettavampaan muotoon. Lukijan on hyvä muistaa, että Utriainen käytti vanhaa raamatunkäännöstä vuodelta 1838, jossa monet sanat oli käännetty tuon ajan puhekielen ilmaisin, toisin kuin vuosien 1933-38 ja 1992 käännöksissä. Puhe- ja kirjoituskieli olivat 1800-luvun loppupuolella erilaisia kuin nykyisin. Utraisen tekstissä korostui usein pyrkimys sanoa predikaatti ennen subjektia ruotsinkielen tapaan. Tämän vuoksi jotkut Utraisen käyttämät sanamuodot voivat lukijasta tuntua oudoilta. Olen pyrkinyt varoen muuntamaan joitakin hänen lauserakenteitaan nykykielen mukaiseksi tinkimättä silti saarnatekstin sisällöstä.

Toivon, että lukijat voivat näiden saarnojen kautta vakuuttua Jumalan ja hänen poikansa Jeesuksen valtasuuruudesta ja saada lisää uskoa siihen, kuinka Jumala poikansa kautta valmisti meille pelastuksen ja ikuisen elämän.

Horrossaarnaaja Karolina Utriainen (Väänänen)

Saarna 11.6.1888

Raamatun selityssanoja, Hebr. 13:4-6,

Raamatunkäännös on vuodelta 1838.

Avioliittoa pitää kaikkien keskuudessa pidettämän kunniassa ja aviovuode saastumattomana. Huorintekijät ja avionrikkijat Jumala tuomitsee. Teidän tekonne olkoon ilman ahneutta ja tyytykää siihen kuin teillä on, sillä Herra on sanonut: 'En suinkaan sinua ylenkatso enkä ikinä sinua hylkää. Niin että me hyvässä toivossa sanomme: 'Herra on minun auttajani, en minä pelkää, mitä ihminen minulle tekisi.'

Pyhä Isä pyhittää. Tämän luvun edellisissä värssyissä puhuu epistolan kirjoittaja veljellisestä rakkaudesta kristittyjen kesken ja vaatii heitä pysymään siinä. Erityisesti hän terottaa ja kehottaa muistamaan sidotuita ja murhetta kärsiviä, etteivät he kuormansa alla nääntyisi. Apostoli kirjoittaa nyt uskovaisten kurin kohtiin, vaatien heitä pitämään avioliittoa kunniassa, elämään ilman ahneutta, tyytymään siihen, mitä heillä on, ja olemaan hyvässä turvassa, koska Jumala ei koskaan ylenkatso omiansa eikä heitä hylkää. Tässä on siis kehotusta pyhään elämään ja sitten lopuksi hän suo parhainta lohdutusta.

Epistolan kirjoittaja sanoo: Avioliitto pitää olla kunniassa kaikkien kesken ja aviovuode kaikin puolin saastumattomana pidettämän. Jumalan sanassa ei suinkaan ole ensimmäistä kertaa varoitettu haureuden synnistä. Jo Siinain vuorella lakia antaessaan Hän pani kymmenen käskyjen joukkoon yhden, joka kuuluu näin: 'Ei sinun pidä huorin tekemän.'

Apostoli Paavalin kautta sanoo Herra Efeson seurakunnalle: huoruutta ja kaikkea riettautta ja ahneutta älkää antako teidän joukossanne mainitakaan, niin kuin pyhien sopii. Ja toisessa paikassa: ei pidä yhtäkään porttoa oleman Israelin lasten tytärtä joukossa eikä yhtään huorintekijää Israelin poikain joukossa. Ja kolossalaisille: kuolettakaa teidän jäsenenne,

jotka maan päällä ovat, huoruus, saastaisuus, häpeällinen himo, rietas halaus ja ahneus. Ja tessalonikalaisille: 'Tämä on Jumalan tahto, teidän pyhyittenne, että kartatte huoruutta, että jokainen tietää pitää itsensä pyhyydessä, ei himon kiihkossa niin kuin pakanat, jotka eivät Jeesuksesta mitään tiedä.'

Näin moneen kertaan Herra varoittaa tuosta synnistä. Mutta mitä se merkitsee, että Herra varoittaa juuri omaa kansaansa? Se merkitsee sitä, että tätä syntiä on runsaasti harjoitettu heidänkin keskellensä. Pakanat, jotka eivät Jumalasta mitään tiedä, ovat vajonneet niin syvälle, että jos järjettömät luontokappaleet voisivat puhua, niin ne kauhistuisivat Jumalan kuvan syvää alentumista. Mutta sekin kansa, joka tietää Jumalan tahdon, lankeaa kuitenkin alati tähän syntiin. Uusina Israelin uskovaisina, ts. uudessa Israelissa, meidän ei pitäisi ensinkään saada kuulla mainittavan niin hirmuista syntiä. He ovat vanhalta Israelilta perineet Vanhan testamentin ja sen mukana tiedon Jumalan tahdosta. Sitten he ovat uudessa syntymässä saaneet Pyhän Hengen lahjan ja voiman elääksensä Jumalan tahdon mukaan, siis myös voiman elääksensä kunniallisesti. Mutta eletäänkö näin? Ei, Jumala paratkoon.

Ensimmäistä kristiseurakuntaa pidetään mallina muille seurakunnille. Ja tosin se olikin monessa suhteessa etevämpi nykyistä. Mutta kokonaan puhdas se ei ollut, ei edes haureuden synnistäkään. Korintossa tapahtui rikos, josta apostolikin puhuu oikein kauhistuksella. Ja niistä alinomaisista varoituksista, joita apostolit antoivat seurakunnille, näemme tämän synnin harjoittajia kosolti löytyneen itse seurakunnankin keskellä. Niin oli silloin - ja entä nyt sitten. Siveettömyys astuu aina rohkeammin esille ja paljastaa häpeälliset kasvonsa, Ääniä kuuluu, jotka väittävät, että se ei syntiä olekaan, ja sille nauretaan vaan. Mutta pyhä Jumala on näyttävä rangaistuksien kautta, ettei hän ole muuttunut, vaan että Herra synnin vieläkin syntinä pitää ja syntinä tuomitsee.

Huorintekijät ja avionrikkijat Jumala tuomitsee, vakuutetaan tekstissämme. Mutta juuri tätä he eivät tahdo uskoa. Usein he ottavat puolustukseksi kuningas Daavidin surkean lankeemuksen, jos heitä nuhdellaan synnistänsä Jumalan sanan kautta tai jos omatunto heitä soimaa. Mutta he eivät huomaa, että he rakastavat itsessänsä sitä, jota he itsessänsä vihaavat. He eivät huomaa, kuinka kovan rangaistuksen Daavid sai kärsiä synnistänsä. Ei miekka lakannut hänen huoneessansa. Syntinsä tähden Daavid ensin kadotti ensimmäisen lapsen, joka syntyi Batsebast, ja saman synnin tähden hän sai myös itkien jättää

pääkaupunkinsa, ja maan pakolaisena, pilkattuna ja häväistynä kuulla vihollistensa riemua uuden kuninkaan ympärillä, joka ei ollut kenkään muu kuin hänen oma poikansa. Ei Daavidin lankeemuksessa pitäisi oleman mitään puolustusta syntisille. Tavallisesti syntiset eivät pelkää muuta rangaistusta kuin sitä, ettei heidän syntinsä tulisi maailman tietoon. Tämän epäjumalansa silmissä he tahtovat käydä puhtaasta ja näyttää viattomilta kuin enkelit. Eivät he ota sitä lukuun, että Herran silmä huomaa ja näkee heidän pimeyhteensä, se silmä, jonka edessä ei ole mitään salattua. Ja hän antaa jo ajassakin tulla heille rangaistuksen tavalla tai toisella. Mutta jos he voisivatkin välttää ajallisen rangaistuksen, niin viimeisenä päivänä he saavat sitten kauhistuksenaan kuulla, kun heidän syntinsä luetaan ylituomarin rikosluettelosta.

Emme saata olla mainitsematta, mitä eräs Jumalan mies tästä kirjoittaa. Hän sanoo: Jumalan tuomiolla on tuleva ilmi, kuinka paljon kullakin on Jumalan tuntemista. Herra Jumalan voiman ja valkeuden kautta on tarjottu tilaisuutta tämän maailman saastaisuuden välttämiseen. Silloin on tuleva julki, että yleensä ihmiset eivät ole joutuneet lankeemukseen voittamattoman luontonsa tähden, vaan mielivaltaisesti yllytettyjen himojensa tähden, joihin on lähdetty sukkelasanaisten kirjojen lukemisella ja hekumallisella seuralla. Silloin tulee sekin ilmi, mitä juonia on käytetty, että olisi saatu ihmisten tuomio vältetyksi, ja kuinka moni on tämän himon ottanut mieluummin mukaansa Jumalan tuomioistuimen eteen kuin sysännyt katumuksen kautta kuolinvuoteella pois luotansa. Kova on heidän rangaistuksensa tuon ilmi tulemisen päivän jälkeen. Ei huorintekijäin eikä epäjumalten palvelijain eikä salavuoteisten eikä pelkurien eikä miesten kanssa makaavien pidä Jumalan valtakuntaa perimän sanoo apostoli Paavali. Ja toisessa paikassa: Se tietäkää, ettei yksikään huorintekijä taikka saastainen tai ahne, joka on epäjumalanpalvelija, ole Jumalan valtakunnan perillinen. Ei, päinvastoin hän on saapa osan kadotettujen joukossa. Avionrikkokille ja velhoille ja epäjumalien palvojille pitää oleman osa siinä järvessä, joka tulesta ja tulikivestä palaa, mikä on toinen kuolema, kirjoitetaan Ilmestyskirjassa.

Olisipa siis aika, että syntiset lakkaisivat nauramasta ja tekisivät itkien parannuksen sen tien päästä, jota he kulkevat. Totisesti on heillekin vielä armo tarjona Jeesuksessa. Niin kuin Daavid ja syntinen vaimo saivat syntinsä anteeksi, niin on vieläkin jokainen, joka katuu syntiänsä, lakkaa pahuudestaan ja uskossa pakenee armon turviin, on myös armon löytävä. Missä synti on suureksi tullut, siinä armo on ylenpalttisesti suuremmaksi tullut.

Ahneuden synti

Mutta palatkaamme takaisin tekstiimme. Seuraavassa värssyssä sama apostoli kirjoittaa: teidän toimenne olkoon ilman ahneutta ja tyytykää siihen kuin teillä on. Ihmeellistä on, että pyhät kirjoittajat monessa paikassa asettavat aviorikoksen rinnalle ahneuden, vaikkei näillä synneillä näytä olevan mitään suurempaa yhteyttä kuin synneillä yleensä. Niillä ei näytä olevan yhteyttä, mutta niillä on kummallinen yhteys. Se, joka em. syntejä harjoittaa, joutuu rahanpuutteeseen. Pyhä Henki tahtoo palkita kassan vajeen ja täyttää jälleen sen loven, mikä tuhlauksen kautta on ilmestynyt hänen rahakukkaroonsa. Näin moni nuoruutensa iällä hekumassa tuhlaavaisesti elänyt on myöhemmällä iällä muuttunut ahneeksi.

Viimeksi mainittu synti ilmestyy myös riippumattomana edellisestä. Ja etenkin se on tunnettu vanhojen synniksi, nk. edellisten nuorien. Luulisimme ahneuden vähenevän samassa määrässä kuin ihminen vanhenee. Järkikin käsittää sen, että kuta lyhemmäksi matka käy, sitä vähemmän tarvitaan evästä. Mutta kokemus puhuu toista. Useat tulevat juuri kuolemansa edellä entistä ahneemmiksi. Niin hartaasti he ovat kiinni tavaran kokoamisessa, etteivät yölläkään saata levollisesti nukkua. He puolustavat itseänsä sillä, että he tahtovat koota lapsillensa. Ja onhan se oikein, että jokainen rehellisellä työllä ansaitsee jokapäiväisen leipänsä. Ja jos mahdollista on, kokoaa jotakin lastensakin varaksi. Mutta suuri ero on siinä, kokoanko minä tavaraa ahneudesta vai ilman ahneutta. Se, joka elää ilman ahneutta, katsoo tavaroita kuin jotakin, mitä ne ovat ja kiittää tyytyväisenä niistä Herraa Jumalaa, kaikkien lahjojen antajaa, ja on rikas köyhyydessäänkin. Mutta se, joka elää ahneudessa, katselee eteenpäin ja näkee vaan ne tavarat, jotka eivät vielä ole joutuneet hänen käsiinsä.

Hän tuntee itsensä kenties tyhjäksi ja köyhäksi, on tyytymätön ja napisee Jumalaa vastaan, joka ei mieli antaa hänelle koko maailmaa. Hän on köyhä Jumalassa rikkaudessaan. Luuletteko tuollaisella tavaralla olevan siunausta, jos sitä enemmän tulee. Ei suinkaan. Ahneitten lapset saavat kerran tavaran käsiinsä ja heille syntyy halu koetella, mitä kaikkea hyvää sillä oikein voisi saada. Omasta kamastansa kasvaa ahneelle tavallisesta tavarasta pahin vihollinen. Hyvin useinhan sitten näemme, että poika hajottaa sitä, mitä isä on koonnut.

Ahneus ei ilmaannu yksittäisenä syntinä. Sen pahin vika on se, että muuta syntiä joukoittain liittyy sen ympärille niin kuin vesoja juurensa ympärille. Ne, jotka rikastua tahtovat, lankeavat kiusaukseen ja paulaan, ja monikin tyhmiin ja vahingollisiin himoihin, jotka johtavat vahinkoon ja upottavat kadotukseen. Sillä ahneus on kaiken pahuuden juuri, jota muutamat ovat himoinneet ja ovat uskosta eksyneet, ja itsellensä paljon murhetta saattaneet. Näin kirjoittaa pyhä Paavali uskolliselle oppilaalleen Timoteukselle ja lisää siihen sanat: Sinä Jumalan ihminen karta niitä.

Tästä me näemme, että sellaisetkin uskonveljet kuin Timoteus, saattavat helposti langeta tuohon kauheaan ahneuden syntiin, koska apostolin täytyy siitä varoittaa. Syy siihen on se, ettei ole kaivettu mitään selvää rajajaa, jotta tietäisimme koska astumme rehellisen ja luvallisen työn puolelta ahneuden puolelle. Apostolikin sanoi vaan: sinä Jumalan ihminen, karta niitä. Mahdotonta ei ole sen huomaaminen, kuunnellen sille, joka sitten vaan tahtoo huomata. Niin pian kuin tyytyväisyyden puntari rupeaa painumaan alaspäin, tietäkäämme, ettei ole enää oikein muiden loitontaminen.

Siellä olemme nähneet, kuinka hirmuisen tuomion raamattu julistaa avionrikkajille. Samaan tuomioon se liittää ahneetkin. Mutta ahneuden synti on niitä vieläkin pahempi sen vuoksi, että sitä on vaikeampi huomata synniksi ja tehdä parannusta kuin mistään muusta synnistä. Se on totisesti voittanut suuren voiton, joka on voittanut ahneutensa. Se on suuri voitto olla jumalinen ja tyytyä osaansa. Ahneus, hekuma ja kunnianhimo ovat uskon pahimmat viholliset, joita apostoli Johanneskin vakavasti kehottaa karttamaan. Mutta sinä kysyt, millä minä voin voittaa ahneuteni: rukous, raamatunluku ja muisteleminen. Niin karttakaamme siis niitä, jos tahdomme uskossa loppuun asti vahvoina pysyä. Ja sitähän me kumminkin tahdomme. Olkaamme myös tyytyväiset osaamme, kun tiedämme, että hyvä Isä meistä huolen pitää.

Sillä Herra on sanonut: en suinkaan minä sinua ylenkatso, enkä ikinä sinua hylkää. Nämä sanat epistolan kirjoittaja ottaa Vanhasta testamentista, jossa ne ovat kirjoitettuna monessa paikassa. Patriarkka Jaakobillekin hänen palatessaan kotimaahansa Herra vakuuttaa: En minä hylkää sinua siihen asti, että minä kaikki teen. Katso, minä olen sinulle puhunut. Ja Joosualle sanoo Herra: Niin kuin minä olen ollut Mooseksen kanssa, niin minä olen sinunkin kanssasi; en minä hylkää sinua enkä luovu sinusta. Profeetta Jesajan kautta Herra vakuuttaa Israelin kansalle: raadolliset ja köyhät etsivät vettä, ja ei ole. Heidän kielensä kuivuu

janosta, mutta minä Herra, tahdon heitä kuulla, minä Israelin Jumala, en tahdo heitä hylätä. Hyvästijätön puheessaan Israelin kansalle, Mooses kieltää pelkäämästä Kaanaan maalla asuvia pakanoita sanoen: olkaa vahvat ja hyvässä turvassa, älkää peljästykö ja kauhistuko heidän edessänne, sillä Herra sinun Jumalasi itse vaeltaa sinun kanssasi, ja ei jätä sinua eikä hylkää sinua. Oo, kuinka Jehova vakuuttaa kansaansa siitä, että Herra ei sinua hylkää!

Jaakob tuli köyhänä maankulkijana Laabanin luo, mutta palaa äveriäänä ja rikkaana. Kotimaahan saapuessa Eesau rientää häntä vastaan tappaaksensa ja ryöstääksensä hänen omaisuutensa. Mutta hänen sydämensä kääntyy niin, että hän itkien lankeaa veljensä kaulaan. Kenen vaikutuksesta nämä tapahtuivat, jollei Jumalan. Herra piti lupauksensa Israelille. Kun nälkä tuli Kaanaan maalle, niin Hän toimitti Jaakobille Egyptin jyvääitoista leipää. Kansan historiassa on pitkä kertomus, jossa näytetään toteen, ettei Herra kansaansa hyljännyt, ei edes silloinkaan kun kansa hylkäsi Hänet palvellen kultavasikkaa, Baalia ja muita epäjumalia. Ja eikö meidän oma elämämmekin ole täynnä todistuksia Jumalan isällisestä huolenpidosta.

Hänen haltuunsa me olemme heitetty hamasta äitimme kohdusta, ja hän on antanut meille joka päivä ravinnon, verhon ja kodin. Syystäpä Jeesus varoittaa opetuslapsiansa pakanallisesta elatuksen murheesta sanoen: 'Katsokaa taivaan lintuja, ei ne kylvä eikä niitä, ei myös kokoa riiheen ja teidän taivaallinen Isänne ruokkii heidät. Ettekö te ole paljoa enempi kuin he. Ja kukkasat kedolla Isä vaatettaa sangen kauniiksi, vaikka eivät ne kehrää. Älkäämme siis ahneutta päästäkö sydämeemme, vaan olkaamme tyytyväiset. Isä tahtoo kyllä meistä huolen pitää. Herra siunaa jauhot vakkasestamme ja öljyn se on särpimän ruukussamme, että ne riittävät kuin Sarpatin lesken jauhot ja öljy.

Työtä meidän tosin tulee tehdä, sillä se on Herran käsky, mutta meidän tulee olla tyytyväiset, että silmämme pysyisi yksinkertaisena ja katsoisi vaan Herraan. Ja että sydämemme olisi aina Herran omana eikä minkään epäjumalan temppelinä. Niin että me hyvässä turvassa sanomme: Herra on minun auttajani, en minä pelkää, mitä ihminen minulle tekisi. Näissä sanoissa epistolan kirjoittaja puhkeaa veisaamaan Herralle kiitosveisuja tunnustaen Herran ainoaksi auttajakseen.

Mutta kun ihminen muistelee erittäin niitä vahinkoja ja onnettomuuksia, joita pahat ihmiset saattavat tuottaa, ei hän huomaa niitä eikä pelkää. Se

näkyä hänen sanoistansa: Herra on minun auttajani, ja en minä pelkää, mitä ihminen minulle tekisi. Tämä on pyhää kerskausta. Kirjoittaja kerskaa Jumalan avusta samoin kuin psalmista, joka sanoo: Jumalasta minä kerskaan, hänen sanastaan. Jumalaan minä turvaan, en minä pelkää: mitä liha minulle tekisi ja toisessa paikassa: Jumalaan minä turvaan, en minä pelkää, mitä ihmiset minulle tekisivät. Pahat ja pakanat tosin tahtovat riistää meiltä leipämme, vaatteemme ja muun maallisen hyvyytemme, ja toisinaan koemme vihollisen vievän viljan maasta.. Mutta he eivät saa kuitenkaan tehdä enemmän paha kuin Jumala sallii.

Voimallinen Assyrian kuningas Sanherib piiritti Jerusalemin kaupunkia aikoen sen valloittaa ja hävittää. Mutta kun Juudan kuningas Hiskia uskalsi turvata Herraan, niin Herra myös auttoi. Enkeli löi vihollisjoukon kuoliaaksi. Niin Hän on meitäkin auttava. Jos me käännyimme pois Hänestä, niin hän antaa onnettomuuden tulla päällemme rangaistukseksi. Mutta jos me riipumme kiinni Hänessä ja uskallamme Häneen, niin Herra auttaa meitä kaikkien vihollistemme kädestä sekä antaa rauhan ja levon.

Ja jos vihollinen veisi meiltä muun hyvyytemme, niin tyytyväisyyttämme ihmiset eivät kuitenkaan viedä voisi, eikä sitä rauhaa, joka on oikean tyytyväisyyden hedelmä. Herra auttaa: Hyvässä turvassa saatamme mekin siis sanoa: Herra on minun auttajani, en minä pelkää, mitä ihminen minulle tekisi.

Horrossaarna rukouspäivänä Turussa 1888

Teillä ei mitään ole, koska ette ole mitään anoneetkaan. Näin Pyhä Henki varoittaa, opettaa, nuhtelee ja soimaa niitä seurakunnan jäseniä, jotka ovat unohtaneet rukoilemisen.

Herra on sydänten tutkija, joka kyllä tuntee, mitä seurakunnan jäseniltä puuttuu ja Herra sanoo syyksi sen, etteivät he ole mitään rukoilleet tai anoneetkaan. 'Ei teillä mitään ole, ettekä ole mitään anoneetkaan.' (Jaak.k. 4:2).

Rukous on avain, jolla me voimme avata Jumalan sydämen ja hänen rikkaan aarre-aittansa. Hänellä onkin äärettömän paljon hyvää meille annettavana. Ja kelläpä sitä sitten olisi, jollei kaikkivaltiaalla taivaan ja maan hallitsijalla. Herra tahtoo sitä mielellään antaa. Näinpä Herra itse todistaa profeetta Jeremian suun kautta: Se pitää minun iloni oleman, että minä heille hyvää teen. Hänellä ei ole mitään suurempaa iloa, kuin että Herra saa tehdä hyvää meille, hänen köyhille lapsillensa.

Herra sallii sentään meidän rukouksessa astua hänen eteensä pyytämään häneltä, mitä me tarvitsemme. Eikä hän ainoastaan salli sitä, vaan Herra oikein käsklee. Hän houkuttelee meitä sitä tekemään, että Herra edes sittenkin saisi antajan iloa nauttia. Herra niin sanoaksemme panee lahjansa meidän silmäimme eteen ja menee tällaiseen lupaukseen: Minä tahdon iankaikkisen liiton tehdä heidän kanssansa, niin etten minä lakkaa heille hyvää tekemästä. Ja toisessa paikassa: Kaikki, mitä te anotte rukouksessa uskoen, te saatte. Niin on nyt laita Jumalan puolella.

Mutta mistä se tulee, että useimmat ihmiset elävät suuressa kurjuudessa, etenkin hengellisessä kurjuudessa. Juuri kuin heillä ei olisi mitään hyötyä Jumalan lupauksista. Minkä tähden he ovat niin avuttomat ja hätääntyneet? Minkä tähden he turvaavat kaikenlaisiin epäjumaliin? Onko Jumalan käsi jo lyhennyt, niin ettei Hän enää auttaa voi? Vai onko Hän nyt muuttunut niin sanansa pätemättömäksi, ettei hän enää huoli täyttää, mitä Herra ennen luvannut on? Herra vakuuttaa jossakin apostoli Jaakobin kautta, ettei valkeuden Isän tykönä ole mitään muutosta. Vai eikö rakastava Isä tahtoisikaan auttaa hätääntyneitä lapsiansa? Vai mistä

on etsittävä oikea syy siihen, että juuri Jumalan kalleimmista lahjoista kärsitään niin suurta puutosta? Älkäämme sitä kauempaa hakeko. Sen ilmoittaa meille apostoli Jaakob niissä sanoissa, jotka jo edellä mainitsimme: Ei teillä ole mitään, ettekä mitään anokaan.

Iankaikkinen ja laupias Jumala, meidän sydämemme oikein vuotaa verta, kun ajattelemme, kuinka paljon meidän joukossamme kallista rukousta laiminlyödään. Useat ihmiset eivät rukoile ensinkään. Rukous on heille outoa. He saattavat kyllä olla ahkeria kaikessa muussa. He saattavat hikoilla synnin, maailman ja turhuuden palveluksessa, mutta Jumalaa he eivät tahdo rukoilla. Mieluummin he turvaavat omaan voimaansa, viisauteensa, ymmärrykseensä ja taitoonsa taikka muitten ihmisten neuvoon ja apuun kuin rukoilevat Jumalaa. Tyytymättömyyttä, napinaa ja nureksimista me kyllä saamme kuulla, kun ihmisille jotakin vastusta tai onnettomuutta tapahtuu, mutta Jumalan apua eivät useimmat sittenkään etsi. He saattavat kauheilla vannomisilla ja kirouksilla huutaa tuhansia pahoja henkiä, mutta Jumalaa he eivät huuda avuksensa. He viettävät liiaksikin aikansa mieluummin maailmallisissa seuroissa, ja puhuvat puheita, joista Jumala ei suinkaan saa kunniaa. Mutta Jumalan seurassa he eivät viihdy ja hänen kanssansa he eivät tahdo puhua rukouksessa.

Toiset taas lukevat jostakin rukouskirjasta rukouksia, mutta se onkin sitten vaan rukousten lukemista eikä rukoilemista. Se ei käy sydäimestä, ei ole siinä henkeä eikä totuutta. Kuinka Jumala voisi kuulla rukouksen, jota rukoilija tuskin itsekään kuulee.

Useat heränneetkin sielut ovat kovin hitaat rukoilemaan. He mieluummin pyytävät omilla töillään auttaa itseään kuin nöyränä lapsena heittäytyvät taivaallisen Isän helmaan ja pyytävät häntä tekemään sen, mikä heille on mahdotonta. He juoksevat sinne tänne kuin eksyneet lampaat kerjäämässä lohdutuksia muilta kristityiltä eivätkä enää muistakaan tätä Paimenen huutoa: 'Tulkaa minun tyköni kaikki, jotka työtä teette ja olette raskautetut ja minä tahdon virvoittaa teitä.' Minä voin ja minä tahdon sen tehdä. Muille se on mahdotonta.

Sen tähden heidän edistymisensä uskossa käykin niin hitaasti, että se on melkein vaarassa sammua. Tämän suitsevan kynttilän sydämen Herra puhaltaisi kyllä mielellänsä kirkkaammin palamaan, mutta häntä ei pyydetä sitä tekemään.

Uskovaisten joukossakin lyödään rukousta paljon laimin, Muutama on väärin rukoillut, koulusi on tehnyt rukouksesta itselleen Vapahtajan. Hän huomaa erehtyneensä ja nyt hän heittää rukouksen kokonaan. Siitä sitten seuraa vähitellen kylmeneminen. Herra ei olekaan hänelle enää yhtä rakas ja kallio kuin alussa uskoon tullessansa. Yhteys Jumalan kanssa on höllennyt, se ei ole enää yhteyttä Jumalan ja lapsen välillä, vaan enemmän samanlaista kuin isännän ja palvelijan välillä. Jumalisuus muuttuu ulkokultaisuudesta. Miten tästä on nyt autettava? Siten, että me entistä ahkerammin rupeamme kolkuttelemaan rukouksen nyrkillä Jumalan sydämen ovea.

Kristityt kuulkaa! Tänä päivänä vietämme sitä sunnuntaita, jota nimitetään varsinaiseksi rukoussunnuntaiksi. Siinä meille muistutus, että me jo tänään ja tällä hetkellä aloittaisimme rukoilemaan.

Herra Jeesus, sinä olet itse täydellisin rukoilija. Anna meille oikea rukouksen henki, liikuta meidän sydämemme rukoukseen. Sinä jumalallinen Vapahtaja, vapahda meitä tästä suuresta hitaudesta ja rukouksen laiminlyömisestä. Sinä rukoilet itse lakkaamatta yötä ja päivää meidän puolestamme siellä korkeudessa Isän tykönä, niin saata meitäkin yhtä palavasti ja yhtä vakavasti rukoilemaan yhdessä sinun kanssasi. Me olemme tänä päivänä kokoontuneet tähän huoneeseen, joka on sinun rukoushuoneesi, mutta tee meidän omat kotimmekin sinun rukoushuoneiksesi. Riko meidän sydämeistämme ne kahleet, jotka sitä sitovat tähän maailmaan. että sydän niin kuin paulasta vapaaksi päästetty lintu saisi rukouksen siivillä vapaasti lentää sinun istuimesi eteen. Tee se pyhäksi rukouksen temppeliksi. Sinä tunnet niin hyvin meidän puuttemme, sillä moninaisissa me kaikki puutimme. Mutta sinä olet luvannut meille sinun armosi rikkaudesta yltä kyllin antaa. Sinä olet luvannut meidän suomme hyvyydellä täyttää. Niin anna meille myös rukouksen huulet ja kieli, että me osaisimme oikein huutaa sinun puoleesi.

Herra Jeesus opeta sinä meitä kaikkia rukoilemaan! Opetä meitä aina rukoilemaan. Opetä meitä rukoilemaan sinun nimeesi. Opetä meitä rukoilemaan hengessä ja totuudessa. Kuule meitä kallis Vapahtajamme. Kuule sinäkin rakas taivaallinen Isämme meitä, kun me sinua lähestymme. Kuule nöyrä rukouksemme.

'Isä meidän, joka olet taivaassa. Pyhitetty olkoon sinun nimesi. Tulkoon sinun valtakuntasi ja tapahtukoon sinun tahtosi myös maan päällä niin

kuin taivaassa. Anna meille tänä päivänä meidän jokapäiväinen leipämme ja anna meille meidän syntimme anteeksi niin kuin mekin anteeksi annamme meitä vastaan rikkoneille. Äläkä saata meitä kiusaukseen, vaan päästä meidät pahasta, sillä sinun on valtakunta ja voima ja kunnia iankaikkisesti. Aamen!’

Pyhä Isä pyhitä meidät totuudessa. Sinun sanasi on totuus. Aihe: 1) rukous yleensä; 2) mikä vaikuttaa hitauden ja laiminlyömisestä; 3) mikä meitä herättää hartaaseen rukoukseen.

Se Jeesus on sinun asiasi.

Aikoessamme puhua rukouksesta, teemme ensin sen muistutuksen, ettei rukous ole vaan jonkun rukouskaavan ulkoa tai kirjasta lukemista. Jos se tapahtuu ilman hartautta, ja jollei sydän seuraa mukana, niin sellainen rukous on Jumalalle enemmän mielen karvaudeksi kuin mielisuosioksi. Tämä kansa lähestyy minua suullansa ja kunnioittaa minua huulillansa, mutta heidän sydämensä on kaukana minusta, sanoo Herra nuhdellen sellaisia rukoilijoita. Vieläpä hän uhkaa rangaistakin siitä. Tuollaisessa huulten rukouksessa tehdään se synti, jota nimitämme Jumalan nimen turhaan lausumiseksi eikä Herra jätä sitä rankaisematta, joka hänen nimensä turhaan lausuu. Mutta oikea rukous on koko sydämen kääntyminen Jumalan puoleen ja kohoaminen hänen luoksensa; se on hengen ja kaikkien halujen tunkeutumista Jumalaan. Sielu etsii silloin jotakin Jumalan luona. Se isoo ja janoo, se ikävöittää ja halajaa hänen armoansa ja apuansa. Tästä voimme huomata, ketkä oikeita rukoilijoita ovat. Niitä ovat ainoastaan heränneet sielut, jotka murheella tuntevat suuren puutteensa, viheliäisyytensä ja raadollisuutensa ja kelvottomuutensa. Niitä ovat kääntyneet sielut, jotka ovat heränneet maailmasta Jumalan puoleen. Niitä ovat uudestisyntyneet sielut, jotka ovat heränneet hengellisestä kuolemasta ja saaneet uuden elämän ylhäältä. Sanalla sanoen niitä ovat Jumalan oppilaat, jotka ovat jättäneet kaikki ja lähteneet seuraamaan Jeesusta.

Sellaisille puhuu Jeesus päivämme epistolassa ja mainitsee, että heidän pääomaisuutensa on rakkaus. 'Että te minua rakastitte', sanoo Jeesus. Sepä onkin rakkauden luonnetta, että meidän sydämemme, ajatuksemme ja halumme hartaasti asuvat sen luona, jota me rakastamme. Sen kanssa me myös kaikista mieluummin tahdomme puhua, hänelle sydämemme avata. Jos me nyt todella rakastamme Herraa, niin varmaan ovat myös meidän ajatuksemme alatikin luonansa. Hänelle me avaamme

sydämemme, hänen eteensä me vuodatamme halumme ja toiveemme, häneltä me rukoilemme apua, viisautta ja voimaa.

Mutta niin kauan kuin ihminen pysyy synnissäänsä ja rakastaa niitä, niin hän ei voi rakastaa Jumalaa eikä rukoilla häntä. Tosin hän muodon vuoksi voi tehdä farisealaisen, ulkokullatun rukouksen, Hän voi pyytää anteeksi syntejänsäkin, mutta tekee sen vaan siinä tarkoituksessa, että hän sitten sitä vapaammin saisi pelkäämättä jälleen syntiä tehdä taikka hän luulee sen kautta tekevänsä Jumalalle palveluksen, josta hän vaatii palkkaa Jumalalta. Se on kauhistusta Herran edessä.

Millainen oikea rukoilija on, sen sanoo Jeesus itse Joh 4:23-24: totiset rukoilijat rukoilevat Isää hengessä ja totuudessa, sillä Isä tahtoo myös sen kaltaisia, jotka häntä rukoilevat. Jumala on henki ja jotka häntä rukoilevat, niitten pitää hengessä ja totuudessa häntä rukoileman. Vapahtaja ei sano, että rukouksen pitää tapahtua tuossa tai tässä paikassa tai sellaisilla ja sellaisilla sanoilla taikka että rukousta pitää seurata nuo ja nuo ruumiin liikkeet.

Kun itse lankee polvilleen rukoillessaan ja sanoo 'Isä meidän' rukouksessa rukouksen sanat suullansa, se riittää. Mutta pääasia on kuitenkin, että sen pitää tapahtua hengessä ja totuudessa. Jumala on joka paikassa läsnä. Ei löydy taivaassa, ei maan päällä eikä maan alla sitä paikkaa, jossa ei Jumala olisi. Hän on aivan likellä meitäkin. Voimmepa sanoa, että hän on lähempänä meitä kuin me itse. Sen tähden saatamme rukoilla häntä vaikka meren pohjassa. Mutta Herra on henki ja Herra vaatii, että me hengessä häntä lähestymme.

Meidän rukouksemme pitää oleman, ei aina ruumiillista, vaan myös ja ennen kaikkea hengellistä, sydämestä lähtevää. Samoin rukous ei ole hyljättävää, jos vaan sydän seuraa mukana. Mutta kun ei osaa aina edes sanoiksi lausua, mitä sydämessä liikkuu. Ja silloin jää rukoileminen yksin hengen tehtäväksi. Me emme osaa aina rukoilla, niin kuin pitäisi, vaan henki itse rukoilee meidän puolestamme sanomattomilla huokauksilla. Sinä kenties kysyt, lieneekö tuollainen hengen rukous Jumalalle kelvollinen. Totta kai, koska Henki itse käskee rukoilemaan hengessä. Ja sitä paitsi apostoli Paavali vakuuttaa, että se joka sydämet tutkii, hän tietää sinut hengen mielessä. Sillä Henki rukoilee pyhien edestä Jumalan tahdon mukaan. Yksi ainoa hengen todellinen huokaos Jumalan tykö on parempi kuin tuhat huulten rukousta.

Mistä me saamme tämän rukoilevan hengen, kysynet? Se on Jumalan oma henki ja se saadaan armolahjana Jumalalta. Kellään ei sitä itsellään ole eikä sitä itsestään etsimällä etsien voi ensinkään löytää.

Kristityt kuulkaa! Jos me tahdomme oikein Jumalan mielen mukaan rukoilla, niin älkäämme ajatelko niin paljon, millaisia sanoja meidän tulee käyttää, vaan rukoilkaamme ensiksi korkeudesta rukouksen henkeä. Kun hän rukoilee puolestamme, niin me tiedämme, että silloin puolestamme rukoilee itse Jumalan henki.

Oikean rukouksen pitää tapahtuman Jeesuksen nimeen. Mitä ikinä te anotte Isältä minun nimeeni, niin hän antaa teille. Tällä Herra ei tarkoita sitä, että rukouksen alussa ja lopussa pitää sanottaman: meidän Herramme Jeesuksen nimen kautta. Ei, hänen nimensä sisältää paljon enemmän kuin ainoastaan tyhjän äänen, joka korvilla kuullaan. Siihen on kätkeyty hänen persoonansa jumalallinen korkeus ja hänen tekojensa suuruus. Kun me siis Jumalaa lähestymme Jeesuksen nimessä, niin me katsomme syntiemme tähden itsemme, kelvottomiksi astumaan vihoitetun Jumalan eteen, mutta teemme sen kuitenkin Jeesuksen käskystä. Kun siitä olemme vakuutetut, että Jeesus on velkamme maksanut ja Jumalan lepyttänyt, me olemme pirskoitetut hänen verellensä ja päästetyt pahasta omastatunnosta.

Tämän pirskoitusveren me siis otamme käteemme ja sen turvissa me uskallamme rohkeasti astua sisälle kaikkein pyhimpään, sinne, missä taivaan ja maan hallitsija itse asuu. Sillä tämä tapahtuu uskossa, se on kai jokaiselle helppo ymmärtää. Mutta kuinka harvat ovat ne, jotka Jeesuksen nimessä aina hänen ansioonsa luottaen Isää lähestyvät. Eiköhän useimmat lähesty omassa nimessänsä, se on luottaen tähän omaan vanhurskauteensa, omaan puhtauteensa ja kelvollisuuteensa. He ajattelevat melkein samalla tavoin kuin fariseus temppelissä näin: 'Minä en ole niin kelvoton kuin tuo tai tuo ihmisraukka. En ole minä ikinä sellaisia ilkitöitä tehnyt, että minua sopisi häneen edes verratakaan. Ja olenhan minä sitä paitsi maksanut ja tehnyt esivallalle ja lähimmäiselleni kaikki, mitä minun tuleekin tehdä, vieläpä liikaakin. Minä olen auttanut joskus köyhiä ja tehnyt yhtä ja toista muuta hyvää. Niin pitäisihän minun sitten vaan saada astua Jumalan eteen pelkäämättä.' Ja niin hän astuukin, kuten fariseus temppelissä tai kumminkin luulee astuvansa. Mutta hän ei palaa sieltä vanhurskautettuna. Publikaani, halveksittu, mutta katuva syntinen palaa hurskaampana kuin hän.

Älkäämme siis koskaan Jumalaa rukoillessamme ja lähestyessämme muistelko omaa hyvyttämme, vaan aina Jeesuksen täydellistä kuuliaisuutta ja vanhurskautta. Ainoastaan tämän kilven turvissa seisoessamme saatamme olla otolliset ja otollisesti Herraa rukoilla. 'Tähän asti ette ole minun nimeeni rukoilleet', sanoo Jeesus oppilailleen. Jos sinunkin laitasi on niin, ettet ole tähän asti vielä rukoillut Jeesuksen nimeen, niin et ole varmaan koskaan saanut tuntea oikeata rukouksen kuulemista. Mutta nythän on aika, ettäs' pakenet omaa itseäsi ja Jeesuksen nimessä opettelet rukoilemaan. Rukoile niin ja sinä saat, että sinun ilosi täydellinen olisi. Mutta valmistautuminen tapahtuu uskon kautta. Rukoilijalla pitää niin muodoin olla totinen uskokin.

Apostoli Jaakob terottaa rukoilijalle uskon tärkeyttä, kun hän sanoo: 'anokoon uskossa lainkaan epäilemättä, sillä joka epäilee, on meren aallon kaltainen, joka tuulella ajetaan ja liikutetaan. Älköön sellainen ihminen luulko jotakin Herralta saavansa.' Herra lupaa auttaa kaikkia, jotka häntä totuudessa avuksensa huutavat. Mutta jos me kumminkin epäilemme, emmekä usko hänen täyttävän, mitä hän on luvannut, niin me pidämme Jumalaa valhettelijana. Se on rikos, jota Herra ei soisi tapahtuvan. Vähänkö ihmiset suuttuvat, jos heidän sanojansa epäillään. Niin Herrallakin on syytä vihastua, jos hänen lupauksiaan epäillään. Älköön siis epäileväinen rukoilija luulko Herralta mitään hyvää saavansa. Mutta missä totinen usko on, siellä on varmaan totinen nöyryyskin. Rukouksen pitää siis tapahtua nöyryydessä.

Taivaan puhtaitten ja autuaiden henkilöiden Raamattu sanoo heidän lankeavan kasvoillensa, kun he lähestyvät Jumalaa ja rukoilevat häntä. Ja uskovien isästä Aabrahamista kerrotaan, että hän Sodomian edestä Jumalaa rukoillessaan tunnusti olevansa vaan tomu ja tuhka. niin mitättömäksi hän tunsu itsensä. Ja Jumalan ainoa poika lankesi kasvoillensa rukoillessaan Getsemanessa. Eikö meidän viheliäisten maan matojen tuntiessamme oman mitättömyytemme ja Jumalan korkean majesteettiuden, pitäisi syvälle nöyryyttämän itsemme lähestyessämme Jumalaa.

Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille hän antaa armon. Mutta oikean rukouksen pitää tapahtua hiljaisuudessa ja lapsenomaisessa yksinkertaisuudessa. Kuinka teeskentelemättömänä ja yksinkertaisena pieni lapsi tulee isälleen ilmoittamaan tarpeitaan. Kuinka suoraan hän avaa sydämensä. Juuri niin tulee meidänkin rukoillessamme olla teeskentelemättömät ja suorat. Mutta toisaalta niin meidän tulee myös

alistua Jumalan tahdon alle, kun sen tiedämme, että hän tekee kaikki parhain päin.

Vieläkin on rukouksessa muistettava kohta. Sen pitää olla kestävää. Aina tulee rukoilla eikä väsyä, varoittaa Jeesus itse meitä. Niin kuin uhrisavu joka päivä nousi ylös temppelin alttarilta, niin pitää meidänkin sydämemme alttarilta alati nousta korkeuteen rukouksen uhrisavu. Silloinkin kun kätemme tarttuu työaseeseen tai kirjaan, nouskoon sydämeistämme kuitenkin syvä huokaus Herran eteen. Niin kuin ihmisen täytyy alati hengittää voidakseen elää ruumiillista elämää, niin hänen täytyy alati rukoillakin voidakseen elää hengellistä elämää. Ja vaikka hän toisinaan viipyy rukouksen kuulemisessa, niin meidän tulee Jaakobin tavalla kuitenkin hellittämättä pitää kiinni hänestä ja sanoa: 'En päästä sinua ennen kuin siunaat minua.' Ja totisesti Herra on vihdoinkin myös siunaava ja silloin on päiväkin jälleen valkeneva meille.

Jollei Herra annakaan meille sitä, jota olemme rukoilleet, niin hän antaa sitä, mikä on parempaa ja hyödyllisempää.

Jumalan viipyminen älköön siis ketään estäkö rukoilemisen jatkamista. Mutta puheen ollessa esteistä mainitsemme niistä vaarallisimmat. Jumalan tahto on, että hänen lapsensa palaisivat hänen tykönsä, ja että he rukouksessa häntä lähestyisivät. Esteet eivät siis voi tulla häneltä, vaan niitä on etsittävä ihan vastakkaiselta suunnalta, nimittäin sieltä, missä Jumalan hyviä aikomuksia aina vastustetaan. Perkele, synnin isä & tämän maailman päämies, tekee kaiken, mitä hän voi estääkseen ihmisiä rukoilemasta. Sillä hän tietää, että tosi rukous heikentää hänen valtaansa. Suruttomissa, jotka vaeltavat hänen kahleissansa ja synnin orjana, hän saavuttaa tarkoituksensa täydellisesti. Suruton menee Jumalan eteen samalla tavalla kuin pahantekijä tuomarin eteen. Ei hänellä ole siihen sydämen halua.

Rukous on aina hengellisen elämän merkki. Mutta se, joka synnissä elää, on elävältä kuollut eikä kuollut voi mitään elämän merkkiä osoittaa. Rauhaan vihollinen ei kumminkaan päästä heränneitäkään, vaan heidänkin rukoustansa hän koettaa häiritä. Hän sysää heidän sydämensä hengelliseen ylpeyteen, jotta he ajattelisivat: Kyllä Jumala sanomattakin tuntee minun tarpeeni; turhaa työtä rukoileminen siis on. Tässä on nyt sotkettu sekaisin totuutta ja valhetta, niin kuin kaikessa. Mutta tuo kavala vihollinen uskottelee meille. Totta on se, että Jumala tuntee puuttemme. Valhetta on se, että rukoileminen on turhaa työtä. Olisiko rukoileminen

turhaa työtä, kun Vapahtaja Jeesus Kristus itsekin rukoili. Olisiko se turhaa työtä, kun Herra opetti meitä rukoilemaan antaessaan rukouksen kaavan ja kun Herra käski meitä rukoilemaan sanoessaan: Anokaa ja teille annetaan. Mutta sinä kysyt: 'onko Jumala muiden velvollisuuksien lisäksi vielä pannut rukouksen velvollisuudenkin.'

Voi, ei suinkaan sinun pidä katsella rukousta aina velvollisuutena, jonka Jumala päähäsi panee. Rukous on kalleimpia oikeuksia, joita Jumala on lapsillensa lahjoittanut, ja josta meidän sopii iloita. Käytä vaan ahkerasti tätä oikeuttasi! Hyvin tehokas keino, millä vihollinen saa rukouksen hävityksi, on hengellinen uneliaisuus. Unelias ei huomaa, mitä vaaroja hänen ympärillensä liikkuu. Ei hänellä ole hätää ja sen tähden hän ei huuda apuakaan. Valvokaa ja rukoilkaa, varoitti Jeesus oppilaitansa, ja niin hän varoittaa vielä meitäkin.

Vasta heränneisiin ihmisiin vihollinen sysää usein myös epäilyksiä. Jollei yksi keino auta häntä, niin sitten hän käyttää toista. Hän kuvaa syntejensä murehtivalle sielulle hänen syntinsä hirmuisen mustiksi, niin kuin ne ovatkin. Mutta hän kokee samalla kertaa, että Jumalan armo on liian pieni, ettei se ulotukaan juuri syntisiin. Vihollinen kuiskuttaa: 'Jumala on tosin armollinen ja kuulee pyhiensä hätähuudon, mutta älä luulekaan, että hän pitää lukua niin syvälle langenneitten huudoista kuin sinä olet.' Tässä tulee sinun epäilevä sielu 1). muistaa, että tuollainen kamala varoitus tulee viholliselta eikä ikinä Jumalalta, ja 2) sinun tulee muistaa, että hän itse käskee sinua rukoilemaan. Älä siis enää katsele viheliäisyyttäsi, vaan luo rohkeasti silmäsi Jumalan käskyn puoleen. Sano tuolle riettaalle hengelle: Vaikka olenkin viheliäinen, huono syntinen, niin minä kuitenkin rukouksessa uskallan lähestyä Jumalaa, koska hän on itse sanonut minulle: 'Avuksesi huuda minua hädässäsi ja minä tahdon auttaa sinua.' Kuulihan Herra publikaaninkin hätähuudon temppelissä, niin kyllä Herra sinunkin hätähuutosi kuulee. Mitä enemmän vihollinen koettaa sinua estää rukoilemasta, niin rukoile sitä enemmän ja hartaammin.

Voi, jospa minulla olisi enkelin kieli voidakseni teitä kehottaa käyttämään tätä kallista Jumalan myöntämää oikeuttamme, nimittäin rukousta. Mutta Jeesus tekee sen itse, hän, jonka ääni liikuttaa maailmaa ja herättää kuolleetkin haudoistansa. Herra sanoo päivämme sanassa: 'Totisesti sanon minä teille, kaikki mitä te rukoilette Isältä minun nimeeni, hän antaa teille.' Hän ei aina lupaa, vaan Herra oikein vakuuttamalla vakuuttaa, että Isä antaa kaikki, mitä Jeesuksen nimeen häneltä anotaan. Ja Jeesus lisää tämän kehotuksen: 'Rukoilkaa ja te saatte, että teidän

ilonne täydellinen olisi.’ Tuskin on mitään, mihin Herra niin meitä kehottaa, kuin uskolliseen rukoukseen.

Toisinaan hän vertaa itseänsä hellään äitiin. Minun sydämeni halkee, hän sanoo profeetta Jeremiaan kautta, ja avaa suusi, avaa sydämesi, niin minä sen täytän, lupaa hän taas psalmistan kautta. Toisinaan hän vertaa itseään rakastavaan ylkään, jonka suurin onni, ilo ja riemu on siinä, että saa kuulla morsiamensa äänen. Ja sitten hän sanoo: ‘Anna minun nähdä sinun kasvosi, anna minun kuulla sinun äänesi, sillä sinun äänesi on suloinen ja sinun kasvosi ihanainen.’ Herra antaa meidän kutsua häntä ihanimmalla kaikista nimistä, nimittäin Isäksi. Ja itse hän nimittää meitä lapsiksensa. Isäksi hän sallii meidän viheliäisten olentojen häntä nimittää juuri sitä varten, ettemme pelkäisi lähestyä häntä rukouksessa, vaan päin vastoin sitä rohkeammin vahvassa turvassa häntä rukoilisimme, niin kuin hyvät lapset vanhemmiltansa tarpeitansa anovat.

Herra ei ole kylmä ja välinpitämätön, vaan hellä ja rakastavainen Isä. Isä itse rakastaa teitä, vakuuttaa Jeesus päivämme evankeliumitekstissä. Ja kenen luo me sitten menisimme apua etsimään, jollei Jumalan luo, joka meitä rakastaa isän rakkaudella.

Kristityt kuulkaa! Te olette nyt kuulleet syyt, jotka meitä kehottavat rukoilemaan. Niin tulkaa sitten kaikki, jotka apua tarvitsette - ja sitähan me kaikki tarvitsemme. Miksi te kaivatte itsellenne sellaisia kaivoja, joista ei vettä saada. Miksi te etsitte virkistystä ja apua sieltä, mistä ette kumminkaan todellista apua saa. Tulkaa oikealle terveyden lähteelle ammentamaan sielun terveyttä. Tulkaa vetten tykö, te janoavaiset ja ammentakaa elämän vettä, todellista ilon ja riemun vettä. Tulkaa avatun isän sydämen tykö, sillä se on halkeamaisillaan laupeudesta.

Rukoilkaa ja te saatte. Tulkaa te, jotka luulette olevanne ihan kelvottomimmat ja huonoimmat rukoilemaan. Juuri te olettekin siihen kelvottomimmat. Niin kuin äiti ymmärtää vastasyntyneen lapsensa itkun, niin ymmärtää taivaallinen Isännekin teidän rukouksenne, vaikka siinä ei olisikaan mitään kauniita sanoja ja lauseita.

Niin Herran Jeesuksen kristityt. Me lähestymme kaikki sydämellisesti sinua. Sinä olet meidän paimenemme, ja sinun helmassasi me löydämme todellisen turvan ja levon. Niin avaa sinun helmasi ottamaan vastaan meitä kaikkia, sinun viheliäisiä lampaitasi. Missä näet eksyneen lampaan,

etsi hänet ja huuda hänen korvaansa, kunnes hän kuulee, seisahtaa ja kääntyy rukoilevaisena sinun puoleesi.

Jos näet uupuneen lampaan, niin herätä hänet, niin kuin herätit oppilaasi Getsemanessa. Näytä hänelle, kuinka kauheitten petojen keskellä hän asuu, jos ei ole yhtään aikaa nukkumiseen. Ja opeta Pyhän Hengen kautta häntä hartaammin rukoilemaan sinun apuasi. Jos taas näet epäileväisen, väsyneen ja heikon, niin vahvista häntä sanallasi ja sakramenteillasi. Valmista hänelle sinun herkkujesi pöytä hänen vihollistensa eteen. Mutta anna hänelle myös rohkeutta, että hän sinun kehoitukseesi ja lupaukseesi uskaltuen pelkäämättä voisi tulla sinun herkkujasi anomaan ja nauttimaan.

Oi Jeesus, lähetä meille kaikille Pyhä Henkesi, joka opettaa meitä oikein rukoilemaan ja sinun nimessäsi Isää lähestymään, kun me täällä murheen maassa jo opimme alati lähestymään sinua rukouksen hengessä. Sinä kolmiyhteinen Jumala, niin me kerran tuolla ylhäällä saamme olla ja pysyä sinun luonasi iäti.

‘Hänelle, joka voi kaikki ylenpalttisesti tehdä, kaiken senkin yli kuin rukoilemme taikka ymmärrämme, sen voiman mukaan, joka meissä vaikuttaa. Hänelle olkoon kunnia seurakunnassa, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, kaikkina aikoina iankaikkisesta iankaikkiseen.’ Aamen.

Saarna Paimiossa v. 1888

'Autuaat ovat, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat.' Näin lausui kerran Herra, joka on uskon alkaja ja päättäjä, Herra, joka rukoili oppilaittensa puolesta, ettei heidän uskostaan mitään puuttuisi. Hän, joka ei soisi yhdenkään sielun epäuskossaan hukkuvan, vaan että he kaikki kääntyisivät uskon kautta iankaikkiseen elämään, ja sen käsittäisivät ja iankaikkisen autuuden saavuttaisivat. Jumalan ainoa Poika, meidän Herramme Jeesus Kristus, sanoi eräälle epäileväiselle oppilaalleen Tuomaalle: 'Autuaat ovat, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat.' (Joh. 20:29)

Kun Jeesus kuolleista noustuaan ilmestyi oppilailleen, jotka olivat kokoontuneet lukittujen ovien taakse, niin ei Tuomas ollutkaan joukossa. Toiset sittemmin tavatessaan kertoivat hänelle tästä. Muut olivat nähneet, mutta Tuomas ei uskonut, vaan luuli heidän valhettelevan. Hän sanoi: 'Ellen minä näe hänen käsissään naulan reikiä ja pistä sormeani naulain sijaan ja pistä kättäni hänen kylkeensä, en minä usko.' Olipa se oikein itsepäistä epäuskoa. Kymmenen miestä vakuutti niin kuin yhdestä suusta, että Jeesus on noussut kuolleista, mutta tämä ei sittenkään usko. Hän tahtoo ensin omin silmin nähdä ja käsin koetella ja pidellä Jeesusta. Voi kuinka heikko hänen uskonsa oli.

Ensi silmäyksellä näyttää melkein kuin ei hänellä olisi ollut ensinkään uskoa. Samanlaisia meidän keskellämme ovat ne, jotka eivät usko iäisyyden asioita, ennen kuin näkevät. He ovat monta kertaa kuulleet, että Jeesuksen kuolemassa ovat syntimme sovitetut, että Jeesus on noussut kuolleista, astunut taivaaseen, istuu Isän Jumalan oikealla puolella, ja on sieltä tuleva tuomitsemaan eläviä ja kuolleita sekä antava iankaikkisen elämän ja autuuden omillensa. Mutta he eivät usko tätä, vaan ajattelevat: 'jahkahan nähdään, niin sitten uskotaan.' Niinpä kyllä uskotaankin, kun täytyy uskoa. Mutta sellaisesta uskosta ei ole enää mitään hyötyä, ei mitään apua. Armon aika on jo silloin loppunut. Tuomari on iankaikkisen tuomionsa jo kirjoittanut tuomiokirjaansa eikä niitä muuta. Taivaan ovi on suljettu niiltä, jotka eivät uskoneet ennen

näkemistä; se on niiltä, jotka eivät uskoneet jo tämän maallisen elämänsä aikana.

Mutta emmeköhän tehne väärin Tuomaalle, jos pidämme hänen epäuskoa ihan yhtäläisenä kuin näiden jälkimmäisten. Varmaankin Tuomaan epäuskossa tosin oli jotakin yhtäläistä, kuin heidänkin epäuskossaan, mutta se ei ollut kaikin puolin yhtäläistä. Tuomas ei tahtonut uskoa ilman näkemistä, mutta hänellä oli kuitenkin sydämen halu uskoa, vaikka hän ei voinut. Hänen epäuskonsa ei ollutkaan täydellistä uskottomuutta, vaan se oli heikkoa uskoa. Hän ajatteli: kukaties se on niin kuin kumppanini ovat kertoneet, mutta hän ei vaan voinut oikein luottaa heidän puheeseensa.

Miten nyt Jeesus menettelee tämän epäilijän kanssa? Hän oli jo ennen kuolemaansa ilmoittanut, että Kristus nousee ylös kuolleista kolmantena päivänä. Nyt hänellä olisi ollut syytä vihastua tuolle, joka ei uskonutkaan hänen puhettansa. Hänellä olisi ollut oikeus jättää se epäuskonsa kanssa menemään kadotukseen. Mutta Herra Jeesus, sinä sanot itse itsestäsi: Minä tahdon kadonneet etsiä, eksyneet tallelle tuottaa, haavoitetut sitoa, heikkoja vahvistaa. Särjettyä ruokoa sinä et mureнна ja suitsevaa kynttilän sydäntä sinä et sammuta, vaan sinä puhallat sen juuri kirkkaasti palamaan.

Jeesus ilmaantui oppilailleen jälleen, kun he olivat koolla. Nyt oli Tuomaskin yhdessä. Herra osoitti hänelle kätensä ja kylkensä sekä käski Tuomaan koettelemaan. Tuomas teki niin, ja sanoi: 'Minun herrani ja Jumalani.' Tuomas oli kerrassaan temmattu epäuskon pimeydestä uskon valkeuteen. Hän uskoi nyt sen, mitä hän näki, nimittäin että Jeesus oli kuolleista noussut. Mutta hän uskoi paljon sellaistaakin, jota hän ei nähnyt. Tuomas ei nähnyt Jeesuksen herruutta l. kaikkivaltiota eikä Jeesuksen jumaluutta. Mutta hän uskoi nämä näkevänsä. Vieläpä hän taisi sanoa tuosta kerrasta: 'Minun Herrani ja tuosta Jumalasta, minun Jumalani. Tätäkään asiaa hän ei voinut luonnollisilla silmillä nähdä. Sitä oli vaan uskomisen näkemättä.

Jeesus sanoi Tuomaalle: 'Autuaita ovat, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat. Tässä Jeesus sanoo selvästi, että ne vaan ovat autuaat, jotka uskovat ilman näkemistä, ilman tuntemista. Mutta nythän Tuomaskin uskoi näkemättä. Hänellä oli siis nyt se usko, jolla autuaaksi tullaan. Tuomas oli uskonsa kautta iankaikkisen elämän perillinen. Näin uskon alkaja ja päättävä Jeesus teki epäuskoisesta Tuomaasta uskovan miehen,

kun hän huomasi tällä olevan halun tulla uskovaiseksi. Mutta kaikkia hän ei kuljeta juuri samaa tietä. Herralla on omat kasvatussääntönsä ja ne vaativat johdattamaan kutakin ihmistä uskoon vähän eri tavalla. Usein hänen kyllä täytyy käyttää vitsaansa ja lyödä meitä. Tällä hän tahtoo tehdä polvemme notkeammiksi tulemaan hänen tykönsä, rientämään hänen turviinsa, häneltä apua etsimään.

Näin hän teki Kapernaumilaiselle kuninkaan miehellekin, josta evankeliumissa kerrotaan. Mutta tästä saamme puhua enemmän sitten kun ensin olemme Isää rukoilleet hänen poikansa opettamalla rukouksella, huoaten enemmän sydämellä kuin suulla sanoen:

‘ Isä meidän, joka olet taivaissa. Pyhitetty olkoon sinun nimesi, tulkoon sinun valtakuntasi ja tapahtukoon sinun tahtosi myös maan päällä niin kuin taivaassa. Anna meille tänä päivänä meidän jokapäiväinen leipämme ja anna meille meidän syntimme anteeksi niin kuin mekin anteeksi annamme niille, jotka ovat meitä vastaan rikkoneet. Äläkä saata meitä kiusaukseen, vaan päästä meidät pahasta, sillä sinun on valtakunta ja voima ja kunnia iankaikkisesti. Aamen.’

‘Pyhä Isä pyhitä heidät totuudessa, sinun sanasi on totuus.’

Kuninkaan miehestä ja uskon vahvistumisesta

Se on Jeesus sinun asiasi. Se on sinun oma kunniasi.

Kristityt kuulkaa! Herramme Jeesus oli juuri palannut Jerusalemissa. pääsiäisjuhlista Galilean Kaanaan, missä hän oli ensimmäisen ihmetyönsä tehnyt muuttaen veden viiniksi. Jerusalemin matkalla hän oli tavannut useampia, jotka tarvitsivat joko hengellistä tai ruumiillista apua. Ja Herra oli valmis auttamaan niitä, jotka hänen luoksensa tulivat. Herra kulki ympäriinsä ja auttoi kaikkia. Kaikki hätääntyneet olivat tervetulleita hänen luoksensa. Yksistään sellaisiakin ihmisiä kuin samarialaisia hän armahti, niin että fariseusten ja kirjanoppineiden täytyi tunnustaa, vaikka nureksien: 'Herra vastaanottaa syntisiä. Eikä Herra ottanut vastaan ainoastaan niitä, jotka kutsumatta tulivat, vaan kutsuikin, oikeinpa huusi hätääntyneitä luoksensa tulemaan sanoen: 'Tulkaa minun tyköni kaikki .. Jeesus tahtoo saada sanotuksi: Älkää taitamattomasti juoksennelko sinne ja tänne niin kuin eksyneet lampaat joutuaksenne lopulta suden kitaan. Älkää myöskään koettako itse itseänne auttaa, koska se ilman Kristusta on peräti mahdotonta. Miksi te annatte siitä, missä ei leipää ole ja teidän työnne siitä, jossa ei ole ravintoa; ja miksi te käännytte taitamattomien auttajien puoleen, jotka eivät voi edes itseänsä auttaa.

Tulkaa minun tyköni! Minä olen näin ylenkatsottu ja halvan näköinen, etteivät nuo maailman kunnioittamat enää kehtaa edes päälleni katsoa, mutta älkää antako sen estää itseänne tulemastani. Tulkaa edes koettelemaan, niin saatte nähdä, että minulta te löydätte avun. Katsokaa, näin se on, kun kallis Vapahtaja Jeesus Kristus sanoo: 'Koetelkaa minua, niin minä avaan teille taivaan akkunat.. Tuo paras auttaja, sielun haavain hautoja kutsuu luoksensa työtä tekeviä, rasisettuja ja hätääntyneitä, sairaita sieluja. Ja niin paljon tulee hänen luoksensa avun etsijöitä, että joskus tahtovat näännyttää Vapahtajamme.

Avun etsijä oli tuo kuninkaan mieskin, joka myös tuli Jeesuksen luo, ja josta evankelista kertoo : 'Siihen aikaan siellä oli kuninkaan mies, jonka poika sairasti Kapernaumissa. Koska hän kuuli, että Jeesus oli tullut Juudeasta Galileaan, hän meni hänen tykönsä ja rukoili häntä tulemaan alas ja parantamaan hänen poikansa, joka oli kuolemaisillaan. Tuo mies oli kuningas Herodeksen palveluksessa, jonka tähden häntä nimitetään kuninkaan mieheksi. Evankelista ei mainitse hänen nimeänsä.

Todennäköiseltä kai tuntuu, että se oli Herodeksen vouti Chusa, jonka emäntä, Johanna, oli Jeesuksen ystävä, niin kuin Luukas 8:3 kertoo.

Herodeksen perheessä vietettiin hyvin jumalatonta elämää eikä tuo palvelijakaan ollut sieltä mitään hyvää oppinut. Mutta tuo jumalinen emäntänsä oli kai vaikuttanut mieheensäkin ja herättänyt hänessä mieltymyksen Jeesukseen. Tuo mieltymys tuli ilmi koettelemuksessa. Kuninkaan miehen poika sairastui ja oli kuolemassa. Alkukielen sanoista näkyy, että tämä oli hänen ainoa poikansa. Jos lapset ovat ainakin vanhemmille rakkaat, niin sitä rakkaampi on heidän ainoa lapsensa. Sitä he eivät millään ehdolla suostuisi pois antamaan. Sehän tekisi heidän sydämeensä melkein parantumattoman haavan. Hätä ja tuska oli kuninkaan miehen perheessäkin, kun kuolema uhkasi tehdä isän ja äidin lapsettomiksi.

Koska mies oli kuninkaan palveluksessa, niin hän oli varmaankin hyvin palkattu ja rikas mies. Sen tähden hän saattoi kutsua lääkäreitä poikaansa parantamaan. Mutta yritys oli turha. Sen sijaan, kun toivottiin pojan tulevan lääkkeistä paremmaksi, hän tuli vaan huonommaksi ja huonommaksi. Tämä oli pakahduttaa isä-raukan sydämen. Suurimmassa hädässään hän tarttuu viimeiseen keinoon, rukoukseen, mikä enää käsillä oli. Hän oli kuullut Jeesuksesta, niistä ihmeistä, joita Jeesus teki. Kenties hän oli ollut itsekin niitä näkemässä.

Sairasten parantaja oli saapunut Galilean Kaanaan, ainoastaan tunnin matkan päähän Kapernaumista. Entä jos minäkin menisin anomaan Jeesukselta apua, hän ajattelee. Mutta häntä pelottaa, että hän sentään saattaa joutua hovissa muiden palvelijoiden nauruksi ja pilkaksi, ja niin kadottaa sen hyvän kunnioituksen, jota hän tähän asti oli nauttinut. Siinä hän nyt oli kahden vaiheilla, kummasta hän mieluummin tahtoi luopua: pojasta vai maailman kunnioituksesta. Hänen kilvoituksensa ei ollut mitään leikintekoa. Mutta hän tekee onnellisen päätöksen. Hän päättää jättää alttiiksi muitten ihmisten kunnioituksen. Hän päättää jättäytyä alttiiksi vaaralle ja mennä pyytämään Jeesuksen apua. Seuratkoon sitten, mitä seuraa. Kuninkaan miehen usko vaikutti siunauksen. Oi, jospa tuon miehen valinta saisi vaikuttaa meissäkin samaa, niin että päättäisimme mennä Jeesuksen luo.

Jeesus on kyllä astunut taivaaseen, ja lakannut näkyvällä muodolla olemasta maan päällä. Mutta hän on antanut sen lupauksen, että hän ei jätä meitä orvoiksi eikä yksinäisiksi, vaan hän tahtoo näkymättömänä olla

meidän luonamme joka päivä maailman loppuun asti. Hän kulkee ympäriinsä meidän keskellämme tehden hyvää ja parantaen sairaita, nimittäin hengellisesti sairaita ja muita vaivoissa olevia. Herra on tullut meidänkin luoksemme, tuo ihmeitä tekevä profeetta, sillä hänen sanansa kynttilä on vielä kynttilänjaloissa ja valaisee.

Missä nyt olette te Jeesusta tarvitsevat sielut? Missä olet sinä kielletystä hedelmästä maistanut Eeva? Kussas olette te, joiden täytyy joka päivä itkeä ja valittaa sitä, että olette paratiisista ulos ajettua väkeä? Jos te oikein tutkisitte itseänne, niin te huomaisitte, ettei ainoastaan teidän poikanne tai tyttärenne ole kuolemassa, vaan te itse olette kuoleman sairaina. Synnin väkevä virta tahtoo teidät upottaa hengelliseen kuolemaan. Ruumiillisen kuoleman ei tarvitse olla mikään onnettomuus. Se on päinvastoin voitto sille, jolla on Kristus on elämänä, sillä se viepi iankaikkiseen elämään, taivaaseen. Mutta hengellinen kuolema on onnettomuus, suuri onnettomuus. Jollei siitä herätä jo tämän elämän aikana, niin se päättyy iankaikkiseen kadotukseen. Siellä on itku ja hammasten kiristys iäti. Siitä Jumala armossaan meitä varjeloon.

Tätä onnettomuutta ihminen ei tavallisesti huomaa eikä tahdo huomata. Se tuntuukin lihallensa katkeralta huomata niin ikäviä asioita. Sen tähden Herran täytyy lähettää meille tuskaa, se on onnettomuutta saadakseen meidät liikkeelle Jeesuksen luo. Hänen täytyy meitä lyödä ja haavoittaa saadakseen meidät etsimään lääkäriä l. parantajaa. Sillä eivät terveet tarvitse parantajaa, vaan sairaat. Kyllä Kapernaumissa oli paljon ihmisiä, mutta eipä mainita niiden tulleen Kaanaaseen asti Jeesusta etsimään kuin tuon miehen, jolla oli kipu sydämessä.

Useimmat, jotka Herraa todella rakastavat tunnustavat, että hätä ja tuska ovat minun uuden elämäni syntymämaja. Kuka ei ole voinut Kristusta löytää rikkautensa tähden, siltä Herra on repinyt tämän väliseinän rikki, ja hän on löytänyt Kristuksen köyhyydessään. Kuka ei ole häntä löytänyt niin kauan kuin sai terveenä istua pöydän ympärillä omaistensa kanssa, se on kaadettu sairasvuoteelle ja siinä hän löysi Kristuksen. Missä kuolema ilmoitti tuloansa, siinä ilmoitti elämäkin tulemistaan. Kuka ei Kristusta löytänyt elämän tohinassa, sen Jumala on saattanut ulos kuolleitten lepomaalle; ja tuolla hän on löytänyt Kristuksen. Hautausmaa on hänelle tullut uuden ihmisen syntymäpaikaksi. Me panemme kuolleittemme haudalle ristin muistomeriksi. Mutta moni voisi tuon ristin viereen asettaa vielä toisen muistomerkin osoittamaan, että

edesmenneen jäljellejäänyt on tässä ensi kerran huokaissut taivaaseen ja etsinyt Jeesusta, haudasta elävänä ylösnoussutta elämän pääruhtinasta.

Ristissä on sanomaton siunaus. Me sanomme: Rakas risti. Niin me sitä nimitämme siitä syystä, että Kristuskin sitä kantoi. Mutta me sanomme myös: Meidän ristimme; ja niin me sanomme siitä syystä, että Herra panee sen meidän päällemme vetääkseen meitä luoksensa saamaan parhaimpia tavaroita, katoamattomia tavaroita taivaassa. Ällös siis ystäväni pahastu rististä, jonka Herra päällesi laskee. Muista, että jota Herra rakastaa, sitä hän myös rankaisee. Moni myös omaisensa haudalla oppii kurottamaan käsiänsä katoamatonta elämän kruunua kohden. Opi vaan hädässäsi menemään Jeesuksen tykö. Jollet voikaan juosta hänen luoksensa, niin tule sitten ryömien, tule madellen. Pääasia on, että sinä vaan tulet. Sinä saatat valittaa uskosi heikkoutta ja sanot, ettet sentään uskalla Jeesuksen luo mennä. Mutta jos pysyt kaukana Jeesuksesta, niin ei sinun uskosi ikinä vahvistu. Juuri Jeesuksen tykönä, Jeesuksen rauhassa ja Jeesuksen parissa se vahvistuu. Ei Herra heikkoakaan uskoa halveksi, ei hän heikkouskoista sysää luotansa, vaikka sitä kyllä voisi luulla hänen ensi alkuun kovasta vastauksestaan kuninkaan miehelle.

Jeesus siis sanoi hänelle: 'Ellette näe tunnustekoja ja ihmeitä, niin te ette usko.' Kuninkaan mies sanoi hänelle: 'Herra tule alas ennen kuin minun poikani kuolee.' Jeesuksen vastauksesta voisi luulla, ettei tällä miesparalla ollut ensinkään uskoa. I. ettei hän uskonut yhtään mitään apua Jeesukselta saavansa. Niin ei kumminkaan ollut laita. Jollei hän olisi uskonut, että Jeesus voi ja tahtoo parantaa hänen poikansa, niin hän ei olisi lainkaan tullutkaan Jeesuksen luo. Etpä sinäkään mene lääkärin luo, jonka et usko sinua voivan tai tahtovan parantaa. Mutta hänen uskonsa ja luottamuksensa Jeesukseen oli kovin heikko; se oli vasta idulla. Tämä näkyy hänen pyynnöstänsä, kun hän pyytää Jeesusta tulemaan alas Kapernaumiin sairaan pojan luo, ikään kuin Jeesus ei sanallaan olisi voinut parantaa kauempaakin. Kuninkaan mies sanoi myös: 'Tule ennen kuin hän kuolee.' Ikään kuin Jeesus ei olisi voinut kuolleistakin herättää ja jälleen eläväksi tehdä. Kuinka nyt tuo heikko usko voisi kestää? Mies oli tullessaan toivonut, että Jeesus heti paikalla tulisi mukaan, etenkin kun hän, arvossa pidetty kuninkaallinen virkamies, oli itse omassa persoonassaan tullut häntä hakemaan.

Mutta sen sijaan hän saa tämän kovan vastauksen: 'Jollette näe tunnustekoja ja ihmeitä, niin ette usko.' Tuo oli kova kolaus miehen uskolle, joka ei näyttänyt voivan mitään kolauksia kestää. Varmaan oli

saatanakin hänen takanansa kuiskaamassa: 'Mene kotias ja jätä asia siksensä. Älä turhaan itseäsi vaivaa. Ei tuo mies kumminkaan tule sinua auttamaan. Ja jos hän tulisikin, niin ei hän voi auttaa. Etkös itse kuullut, kuinka kovin sanoin hän sinun hellään anomukseesi vastasi. Ellet itse auta itseäsi, niin ei häenkään sinua auta.'

Se on tosiaan ihmeteltävää, ettei tuo heikkouskoinen mies kääntänyt heti selkäänsä ja lähtenyt pois Jeesuksen luota, sitten kuin hän oli niin kovan vastauksen l. nuhteen saanut. Mutta hän ei lähtenyt, eipä edes nureksukaan Jeesuksen vastausta.

Miehen omatunto sanoo tuon syytöksen oikeaksi, ja hän ottaa nuhteen vastustelematta vastaan. Niin hän jää vaan Jeesuksen eteen, pysyy asiassansa eikä hellitä. Mistä hänelle tuli sellainen rohkeus? Ei mistään muualta kuin Jeesukselta. Jeesus vuodatti näkymättömällä ja ihmeellisellä tavalla taivaallista voimaa ja rohkeutta hänen sydämeensä tässä koettelemuksessa. Tosin mies seisoo tuossa horjuvana ja vapisevana, mutta Jeesus auttaa häntä salaisesti niin, ettei hän kaadu eikä palaja. Hän on tullut suuriin vesiin ja aallot käyvät hänen sielunsa ylitse. Hän on vajoamaisillaan kuin Pietari, mutta hänen uskonsa käsivarret jäävät vielä veden päälle. Näihin käsivarsiin Jeesus käy kiinni ja vetää hänet ylös kannattaen häntä ylhäällä, kunnes mies oppii luottamaan yksin Jeesuksen sanaan eikä enää vaadi häntä tulemaan mukaansa Kapernaumiin omassa persoonassaan poikaa parantamaan.

Mutta sinä kysyt, mihin näin yksinkertainen ja selvä asia noin pitkiä selityksiä tarvitsee? Tosiaankin, nuo uskon asiat ovat meille yksinkertaiset ja selvät, kun niitä saamme sovittaa muihin ihmisiin. Mutta jos meidän on niitä sovittaminen itseemme, jos niitä on sovitettava omaan sydämeemme, niin silloin ne käyvät useinkin niin ihmeellisiksi ja eriskummallisiksi; niin himmeiksi ja sekaviksi meille. Sinä olet kukaties herännyt ihminen, herännyt synnin unesta. Sinä olet kuullut tuon suloisen sanoman, että Kristus Jeesus on tullut maailmaan syntisiä lunastamaan, joista sinä olet suurin tai kumminkin itseäsi suurimpana pidät. Sinä olet kuullut tämänkin: Ihmisen poika tuli etsimään ja vapahtamaan sitä, joka oli kadonnut. Jeesuksen Kristuksen Jumalan pojan veri puhdistaa meitä kaikista synneistämme. Nuo sanat soivat hyvin suloisilta korvissasi ja sinä lähdet rukouksessa ja uskossa etsimään tätä Vapahtajaa. Hänet sinä löytäisit parhaiten hänen omasta sanastansa. Mutta se tuntuu sinusta liian yksinkertaiselta ja lapselliselta riippua yksistään Herran sanassa. Ei, sinä tahdot löytää hänet toisilla ja mielestäsi paremmilla teillä. Sinä tietysti

niin kuin moni muu jo ennen sinua, rupeat juoksemaan Herran ihmeitten perässä.

Maailman suurin ihme on se, että Jumala on niin maailmaa rakastanut, että hän antoi ainoas viattoman poikansa häpeälliseen ristin kuolemaan syntisen maailman edestä ja siis sinunkin edestäsi. Mutta sinä olet kyllästynyt tähän ja kaipaat muita ihmeitä. Sentähden sinä kuulet mieluummin ihmeellisiä pelastumisia hengen vaarasta taikka ihmeellisiä rukouksien kuulemisia, ihmeellisiä sielun pimenemisiä ja siitä seuraavia taivaallisia valkenemisiä. Sinun sielusi jää kiinni näihin ihmetapauksiin, ja ihmeitten tekijää Jeesusta et enää muistakaan. Hänet sinä olet kadottanut. Lopulta kyllästyt ihmekertomuksiinkin, ja nyt olet jälleen samalla kannalla kuin ennen heräämistäsi.

Sangen monet ja kukaties useimmat heränneet vaativat, että heille itsellensä pitää näitä Herran ihmeitä tapahtuman. Vähintäänkin he tahtovat, että Jeesuksen pitää panna kätensä heidän kipeälle sydämelleen ja niin parantaman sen, että he oikein lihassaankin tuntevat taivaallisen suloisuuden tästä parannuksesta. Se on Jumalan kiusaamista eikä siitä hyvää seuraa. Seuraus on se, että jollei näitä toivottuja ihmeitä tapahdukaan, niin tuo herännyt epäilee, ettei Jumala voikaan ihmeitä tehdä. Usko on silloin jo joutunut tai ehkä joutumaisillaan haaksirikkoon. Jos taas ihmeitä tapahtuu hänelle, niin hän käy niistä ylpeäksi ja luulee olevansa erinomaisempi ja Jumalankin silmissä paljon parempi kuin muut Herran uskovaiset.

Tuo ihmeitten keino, ei se ole niin viatonta kuin sen luullaan olevan. Se on todistus uskon sairaudesta l. kivulloisuudesta, uskon heikkoudesta. Herra Jeesus tekee kyllä joka päivä ihmeitä. Sen tähden hänen nimensä onkin 'ihmeellinen'. Mutta ihmeittensä kautta hän tahtoo meitä vetää tykönsä. Sitten kun hän on saanut meidät tykönsä vedetyiksi, niin hän tahtoo kääntää meidän silmämme pois ihmeistä häneen itseensä, ihmeitten tekijään. Hän tahtoo, että me ihmeistä oppisimme tuntemaan todeksi sen, mitä hän sanassansa ilmoittaa itsestään.

Että Hän on kaikkivaltias Jumala, joka voi auttaa, ja rakas veli, joka tahtoo auttaa veljeänsä; rakas ylkä, jollei ei ole mitään mielisempää ja suloisempää työtä kuin saada auttaa morsiantansa. Tästä ne monet koettelemukset tulevat, joita Herra meille lähettää, kun hän tahtoo muuttaa meissä ihme-uskoa sana-uskoksi l. luottamukseksi paljaaseen

sanaansa. Ei hän vähällä hellitä kädestänsä sitä, joka kerran on hänen tykönsä tullut. Hän ei ilman muistuttamistaan meitä uskosta pois langeta.

Sellainen Jeesuksen vaatima usko oli kapernaumilaisella kuninkaan miehellä mennessään Jeesuksen luota kotiansa. Jeesus sanoi hänelle: 'Mene, sinun poikasi elää.' Tähän mies sai tyytyä. Ei hän saanutkaan silmillänsä nähdä Jeesusta kattonsa alla; eikä saanut nähdä Jeesuksen panevan kättänsä hänen päällensä eikä mitään muitakaan temppuja tehtävän. Ei hän edes omin silmin nähnyt pojan paranemistakaan. Miehen täytyi uskoa näkemättänsä, hänen täytyi vaan sokeasti uskoa näihin Jeesuksen sanoihin: 'Sinun poikasi elää.' Ja mies uskoi sanan, jonka Jeesus sanoi hänelle ja meni. Ei hän enää jäänyt Jeesuksen luo kyselemään, paraneeko poika tänä päivänä vai huomenna, tänä vuonna vai tulevana. Hän ei myöskään tiedustele, millä tavalla se parannetaan. Hän vaan uskoo yksinkertaisesti, että kun Jeesus on sanonut: sinun poikasi elää, niin hän myös totisesti paranee ja elää. Herra ei valehtele. Rauhoitettuna, tyytyväisenä hän läksi kotimatkalle ja nuo Jeesuksen sanat: sinun poikasi elää, olivat niin sanoaksemme hänen sielunsa matkaeväänä. Se oli sana-uskoa, se oli luottamusta Jeesuksen sanaan. Mutta tämä usko rupesi jälleen horjumaan, kun hän oli kotiin pääsemäisillään. Kun jo näkyi koti ja se katto, jonka alla hänen poikansa asui, niin silloin tuli epäilyksiä. Onkohan poika parantunut, onkohan se terveenä, elääköhän hän. Hänellä oli juuri kova sota torjuessaan näitä saatanan tulisia nuolia päältään. Ja taas tulee Herra hänen uskonsa avuksi. Herra järjesti niin, että kotoa lähetettiin palvelijat sanomaan hänelle: 'Sinun poikasi elää.' Siis juuri samat sanat, jotka Jeesuskin oli hänelle sanonut. Mutta palvelijat, jotka nyt näin sanoivat, tulivat kotoa ja olivat omin silmin nähneet pojan paranemisen. Pojan elämisestä isällä ei siis enää saattanut olla epäilystäkään. Oo, kuinka iloisena hän nyt kulki kotia kohden. Sinne päästyään hän varmaankin kaikkein ensimmäisenä sulki syliinsä rakkaan lapsensa, joka nyt oli terveenä ja elävänä. Sitten hän kertoi perheellensä tuon ihmeellisen retkensä tapahtumat, kuinka Jeesus oli hänelle eilen seitsemännellä hetkellä sanonut: sinun poikasi elää. Ja nyt hän näki pojan terveenä sekä kuuli hänen parantuneen samalla hetkellä, jolloin Jeesus sanoi: sinun poikasi elää. Ja hän näkee nyt, että kiitos lapsen parantamisesta on annettava kokonaan Jeesukselle.

Isä muuttuu uskovaksi, se on, hän uskoo, että Jeesus on Kristus, tuo luvattu Messias, elämän ja kuoleman Herra. Perheenjäsenet kuultuaan isän kertomuksen, muuttuvat myös uskovaisiksi. Niinpä monikin voi tällaisen ihmeen kautta muuttua tosi uskovaksi, sillä se siitä tavallisesti

seuraa. Kun hiilikasassa hiili syttyy palamaan, niin se sytyttää muitakin ympärillään.

Tämän jälkeen kuninkaan mies läksi perheineensä kulkemaan taivaallista kotia kohden. Ja jos he uskossa loppuun asti vahvoina pysyivät, niin he myös onnellisesti toinen toisensa perässä kotirantaan saapuivat. Siellä he nyt elävät ja kiittävät Herraa. Ja ikävöiden he odottavat meitäkin tulemaan heidän jäljessään.

Kristityt kuulkaa! Me olemme täällä kaikki vaan matkamiehiä I. päättäen tämän matkamme ennemmin, toisten myöhemmin. Mutta varmasti voimme sanoa, että ennenkuin sata vuottakaan on umpeen kulunut, olemme jo kaikki matkamme päättäneet. Me olemme turpeen alle kätkeytyt. Mihin satamaan olemme silloin laivamme laskeneet? Olemmeko saapuneet siihen rantaan, jossa terveys, elämä, ilo ja autuus odottavat.

Jeesus sanoi: 'Minä olen ylösnousemus ja elämä. Joka uskoo minuun, hän elää vaikka olisi kuollut, nimittäin ruumiillisella kuolemalla. Ja Ilm. 14:13: 'Autuaat ovat ne kuolleet, jotka Herrassa, se on uskossa Jeesukseen kuolevat tästä lähtien. Tästä näemme, etteivät kaikki pääse tuohon toivottuun satamaan, vaan ainoastaan uskovat. Vain uskovien elämä täällä maan päällä on todellista vaellusta kotia kohden. Hän (uskova) saa usein kulkea pimeyksien ja sumujen lävitse. Monesti hän on kuin purjehtija aavalla merellä, jossa ei näy rantaa, vaan ylhäällä taivas ja alhaalla vettä. Mutta hänellä on luotettava kompassi, jonka avulla hän osaa laskea laivansa oikeaan suuntaan. Tuo kompassi on Jumalan sana. Se on luja ja luotettava. Herra itse todistaa sanassansa: 'Taivas ja maa katoavat, mutta minun sanani ei katoa.

Tuolla vaarallisella elämän merellä nousevat usein myös tuulet, vihurit ja myrskyt. Mutta älkäämme pelätkö. Meillä on uskollinen perämies. Jeesus itse on mukana haahdessa. Hän ohjaa haahtemme onnellisesti aaltojen lävitse. Jos ne (aallot) alinomaa kuohuvat ja tahtovat meidät upottaa, niin Hän nuhtelee tuulta ja myrskyä ja sen pitää tuleman tyveneksi. Jos me alamme väsymään tässä uskon kilvoituksessa, niin hän lähettää meille rohkaisuksi ilosanomia kotoamme. Ne (sanomat) kertovat siitä Karitsasta, joka teurastettiin meidän edestämme, mutta, joka nousi ylös kuolleista, elää ja hallitsee iankaikkisesti. Ne kertovat Isästä, joka odottaa lastensa kotiintuloa. Ne kertovat veljistä ja sisarista, jotka edeltäpäin ovat iäiseen elämään menneet, ja nyt siellä jo veisaavat kiitos- ja ylistysvirsiä. Ne kertovat elämän pääruhtinaasta, joka voitti ja tallasi jalkojensa alle

kuoleman ja voi tämän vuoksi antaa omillensa elämän. Ne kertovat yljästä, joka on hääateriansa valmistanut, hääsalinsa kaunistanut ja valaissut sekä nyt odottaa morsiamensa häätaloon saapumista.

Te uskovaiset, kuulkaa! Eihän tämä vaivalloinen matka muuta olekaan kuin häämatkaa. Ja lyhyt on tuo matka. Katso tuolla jo siintää autuuden satama. Pian on matkamme päättynyt. Vielä natisee haahtemme myrskyn käsissä, mutta kohta jo sidotaan sen köydet kiinni laituriin, ja me saamme astua sille maalle, jossa ei synnistä, murheesta, kivusta ja kuolemasta mitään tiedetä, vaan jossa vallitsee ikuinen elämä, ilo ja autuus. Sinne meitä auttakoon Herra. Aamen!

Karolina Utriainen

Saarna elok. 1. p. 1912.

(Unitilassa, Pyhän Hengen ohjaamana)

"Rukoilkaa, niin te saatte, että teidän ilonne olisi täydellinen."

Meidän Herramme Jeesus on monessa paikassa ja monilla sanoilla kehottanut meitä rukoilemaan, mutta näissä sanoissa Hän ilmoittaa erinomaisesti syyn, miksi meidän tulee rukoilla. Tosin hän oli sanonut kerran: 'Valvokaa ja rukoilkaa, ettette kiusaukseen lankeaisi.' Tämäkin on osoittautunut tärkeäksi syyksi, että valvoisimme ja rukoilisimme, sillä meidän vihollisemme, perkele, käy aina niin kuin kiljuva jalopeura ympäri, etsien kenen hän nielisi. Ja myös senkin syyn, että vaikka henki on altis, niin liha on heikko, jonka tähden tarvitaan jokapäiväistä rukousta.

Tässä hän mainitsee tärkeimmäksi syyksi sen, että teidän ilonne olisi täydellinen. Herra näyttää, ettei hän suinkaan vaadi meitä rukoukseen niin kuin johonkin orjalliseen työhön tai toimeen, jota Jumala tarvitsisi, ja joka Jumalaa hyödyttäisi, vaan siitä syystä hän kehottaa meitä rukoilemaan, että me tarvitsemme hänen apuaan. kun ihminen syntiinlakeemuksessa on luopunut Jumalasta ja on niin tullut viheliäiseksi, kurjaksi olenoksi, joka tarvitsee sekä hengellistä että ruumiillista apua. Niin on Jumala, joka ilmoittaa meille isällisen sydämensä, antanut meille Poikansa, että me saamme häntä kaikessa hädässä puhutella. Hän on lähettänyt Poikansa tänne tuomaan meille tätä hyvää sanomaa ja antamaan meille täyden lapsioikeuden, että me saamme astua Jumalan kasvojen eteen kaikessa sekä hengellisessä että ruumiillisessa hädässämme. Saamme viedä sinne kaikki puutteemme, niin kuin rakkaan Isän sydämelle. Senpä tähden onkin Herramme Jeesus opettanut meitä häntä Isäksi kutsumaan sanoen: 'Isä meidän', ettemme vie hätäämme, puutettamme ja kurjuuttamme vieraalle ja oudolle sydämelle, vaan rakkaan Isän sydämelle. Rukoilkaa niin te saatte, että teidän ilonne olisi täydellinen. Herra on käkenyt meitä rukoilemaan: 'Aina tulee rukoilla eikä väsyä. Rukoilkaa lakkaamatta.'

Kuinka epäuskoinen sydän nuriseekaan tuollaisia käskyjä vastaan ja saattaa ajatella, että Jumala on rukouksen kerjäläinen ja sellainen, joka meitä aina orjuuttaa, vaatii ja pakottaa. Kenen olisikaan mahdollista aina rukoilla? Ihmiset sokeudessaan luulevat, ettei muu ole rukousta kuin se, mitä suu voi sanoa silloin, kun taidamme johonkin rukousasentoon asettua joko polvistuen tai nostetuin katsein, kohotetuin käsin jne. Mutta Jumala on henki, ja jotka häntä rukoilevat, niiden tulee hengessä ja totuudessa häntä rukoilla. Luonnollisesti elävä ihminen ei voi olla hengittämättä, ja kenessä on uskon elämä, niin siinä on myös hengittäminen, sillä uskon elämän tuntomerkki on rukous, ylistys ja kiitos. Sillä hän uskoo Jumalasta sen, mitä Jumala on sanassaan itsestään ilmoittanut, että hän on laupias Jumala. Hän on rakas Isämme, hän on kaikkivoipa Jumala jne. Niinpä kaiketi on aina tarve astua tuonne kerubien ja serafimien sekaan ja astua uskalluksella niin kuin raamatussa sanotaan: 'Astukaa uskalluksella armoistuimen eteen, että te armon saisitte, koska te apua tarvitsette.

Ja niin me alistumme Jumalan armollisen tahdon alaiseksi, kun tiedämme, mitä Jumalan uskollisessa sydämessä liikkuu meitä kohtaan. Ja uskova ammentaa tällä uskon rukouksella niin kuin autuuden astialla elämän veden lähteistä elävää vettä, siitä iankaikkisesta armon lähteestä. Uskon rukouksella hän imee tuosta elämän puusta, Jeesuksesta Kristuksesta elämänsä, voimansa ja tuoreutensa, ja saa siten siinä ylistyksen ja kiitoksen halun Herraa kohtaan, kun hän uskossa saa kaiken, mitä hän Herralta pyytää.

Rukous ei ole mikään pakko eikä orjallinen työ, ei sellainen työ, jota Jumala itselleen vaatisi, ja jota tekisimme ansaitaksemme autuuden joillakin määrääjoilla, määrätyssä asennossa tai monilla kauniilla ja loistavilla sanoilla taikka ajattelisimme, että mitä pitemmät ja monisanaisemmat rukouksemme ovat, sen paremmin ne Jumalalle kelpaavat. Mutta Herramme Jeesus on sanonut omillensa: 'Kun te rukoilette, niin älkää olko paljon puhuvaiset, niin kuin muutamat heistä.' Ketä hän tarkoitti sanoillansa: 'Muutamat heistä?' Fariseuksia, kirjanoppineita ja ulkokullatuita hän tarkoitti. Jeesus sanoi: 'Älkää olko heidän kaltaisensa.' Usein uskon rukoukset eivät olekaan muuta kuin harvasanaisia ja koruttomia. Sillä kun he hätänsä ja tuskansa pakottamina huutavat apua, niin ei silloin jouda ulkokuoreen huomiota kiinnittämään, kun he sydämestänsä täysin uskovat, että meillä on lepytetty Isä taivaassa, jonka tykö he saavat viedä kaikki sydämensä toiveet ja halut.

He myös kiittävät ja ylistävät Herraa saadun avun edestä. Tämä taitaa tapahtua heidän kaikissa askareissansa, vaeltaessansa matkalla, vuoteella levätessään jne. niin kuin psalmista puhuu, että hän kiittää Herraa varhain eikä ehtoollakaan siitä lakkaa, niin samoin uskovatkin tekevät. Päivän puuhissa, iltahetkinä ja yön hiljaisuudessa he astuvat Herran eteen, vieden sinne sydämensä toiveet. He uskovat, että tässä viheliäisyyden ja kurjuuden maassa meillä on Jeesukselta Kristukselta semmoinen lapsioikeus valmistettu, että Jumala on meidän Isäksemme tullut, ja me saamme aina sinne astua pitämään kanssakäymistä hänen kanssaan. ja astua kerubien ja serafien joukkoon.

Ei hän saata olla ylistämättä ja kiittämättä tästä armosta. Kukapa ei pitäisi tuota suurena onnenansa, suurena kunnianaan ja etuoikeutenaan, jos maallinen kuningas pitäisi hänelle aina porttinsa ja ovensa auki ja sanoisi hänelle: 'Kaikki, mikä on minun, on myös sinun, tule vaan ja ilmoita toiveesi, niin saat kaikki aarteeni omistaa, ainoastaan siten, että ilmoitat, mitä sydämesi haluaa ja toivoo. Mutta vaikka me voittaisimme kaikki maailman rikkaudet, mitä se meitä hyödyttäisi, kun tiedämme, että se on varma ja vahva liitto, että meidän pitää kuoleman ja kuolemassa emme saa muuta mukaamme kuin tekomme. Mutta tuo, mitä taivaallinen kuningas asettaa meille tarjolle, ovat aarteita, joista emme kuolemassakaan luovu, mutta vasta silloin pääsemme täydellisesti niiden omistamiseen. Täällä me enimmäkseen niitä uskossa katselemme ja uskossa nautimme esimakua niistä, mutta luonnollinen kuolema siirtää meidät noiden taivaallisten aarteiden täydelliseen omistamiseen. Tällaisia etuja tuo taivaan suuri sankari káskee meitä omistamaan ainoastaan anomalla. 'Mitä ikinä te anotte Isältä minun nimeeni minuun uskoen, niin teidän pitää saaman,' sanoo hän.

Oi, jos me tämän uskoisimme ajallisessakin suhteessa, niin kyllä me aina levossa ja rauhassa olisimme. Emme milloinkaan katselisi eteemme niin synkästi ja epätoivoisena. Emme vapisisi ja pelkäisi tapausten edessä, jotka meitä kohtaavat, jos vaan uskoisimme sen, mitä Herra on sanonut: 'Avuksesi huuda minua hädässäsi' ja 'mitä ikinä te anotte minuun uskoen, se pitää teidän saaman.' Jos joku on saanut mahtavan suosijan, niin hän elää levollisena, sillä hän tietää, että hänellä on varma turva takana, joka häntä tukee ja auttaa. Ei hänellä ole pelkoa, sillä hänellä on voimallinen puolustaja. Mutta mitä ovat nämä puolustajat? He ovat kuolevaisia, vaikka olisivatkin niin uskollisia, että tahtoisivat henkeensä saakka meitä puolustaa, mutta kun ovat kuolevaisia, niin kuinka voisivat meitä

syvimmässä hädässä auttaa. Mutta se Herra, joka on kuolemankin herra, joka on helvetin kukistanut, joka on perkeleen pään murtanut, istuu Isän oikealla kädellä ja on saanut kaiken herruuden, vallan ja voiman, on sanonut: 'Avuksesi huuda minua hädässäsi.' Ja hänen kauttaan saamme käydä Isän tykö, sillä hän sanoo: 'Ei kukaan tule Isän tykö kuin minun kauttani.' Hänen nimessään me saamme Jumalaa puhutella Isäksi, sillä hän on antanut itsensä meidän veljeksemme, veriheimolaiseksemme, ja tehnyt sen vaihetuskaupan, että on pukeutunut päällensä meidän saastaiset vaatteemme ja saastaisen lihan hameen, jotta hän sitten omalla vanhurskaudellaan meitä Isän edessä kaunistaa ja me saamme silloin riemuellen sanoa: 'Katsokaa minkälaisen rakkauden Isä on meille valmistanut, että meitä nyt Jumalan lapsiksi nimitetään.' Ja nyt meidän ei tarvitse vieraina ja orjina Jumalan eteen ilmestyä, vaan Jumalan lapsina.

Eikö tämä ole ääretön ja sanomaton armo ja etuoikeus, mikä meille kurjille syntisille on lahjoitettu. Mitä suurempaa armoa meille olisikaan tarjottu, kuin tuo rukouksen oikeus, semmoinen etuoikeus, että saamme Herran kasvojen eteen astua ja viedä kaikki sydämemme halajamiset Herralle. Epäuskoisesta sydäimestä näyttää siltä, että jospa olen tuota ja tuotakin pyytänyt, enkä ole saanut. Jos esimerkiksi olet seisonut puolisosi kuolinvuoteen vieressä, ja olet tehnyt pyyntöjä, ettei häntä otettaisi pois tai olet ehkä seisonut lapsesi kuolinvuoteen ääressä, ja olet lähettänyt pyyntösi Herralle, että Hän hänet säästäisi. Kuolo on kuitenkin armottomasti viljojaan niittänyt ja epäuskoinen sydämesi tahtoo toistella: Ei se ole totta, minä olen pyytänyt, olen rukoillut, mutta Jumala ei kuitenkaan ole rukoustani kuullut ja siksi en voikaan uskoa tuota sanaa: 'Mitä ikinä te anotte Isältä minun nimeeni uskoen, sen teidän pitää saaman.'

Mutta ystäväni, rukousten pitäisi olla taipuvaisia Jumalan tahdon alle, sillä jos me Jumalaan uskomme ja luotamme häneen, uskomme hänet semmoiseksi, kuin hän sanassaan on meille itsensä ilmoittanut, että hän on iankaikkinen rakkaus, viisaus ja kaikkivoipa, niin silloin meidän tulee häneen luottaa. Jos me tämän uskomme, niin me rukoilemme Jumalan tahdon alle alistuvalla mielellä, kun tiedämme, että hän tietää, mikä on meille parasta ja tahtoo tehdä sitä, mikä on meidän parhaaksemme.

Totta kai me silloin, jos näin uskomme, sanomme rukoillessamme: Olkoon niin kuin sinä tahdot, ei niin kuin minä. Sillä minä en tiedä rukoillessani, mikä on minulle parasta. Minun täytyy sanoa: Emmepä me osaa rukoilla niin kuin tulisi. Herra saa meille usein sanoa: 'Ettepä te tiedä, mitä

rukoillette.’ Ja siksi me uskomme häneen ja alistamme asiamme hänen tahtonsa alaiseksi ja sanomme: Jos sinä tahdot, niin tapahtukoon niin ja niin. Mutta jos sinä et tahdo, niin sinä iankaikkisessa viisaudessa tiedät, että se on minulle vahingoksi. Sinä parhaiten tiedät, mikä on minulle parhaaksi. Sinä myös tahdot sitä, mikä on minulle parasta. Sinä olet osoittanut sen, että sinä tahdot tosi parastani, sinä rakas Isä, koska et armahtanut ainokaista poikaasi. Ja sinä herrani Jeesus, sinä tahdot parastani, koska sinä jätit taivaan, jumalallisen kunniasi, Isän helman ja tulit tänne orjaksi minun tähteni, et säästänyt ainoatakaan veripisaraasi, et armahtanut ainoatakaan jäsentäsi.

Oi, totisesti sinä tahdot, mikä on parhaakseni, ja niin minun on kaikkein parhaita rukoilla: Olkoon niin kuin on sinun tahtosi. Kuinka suureksi vahingoksi olisikaan ajallisia pyytäessämme, jos meidän oma tahtomme olisi asiain määrääjänä, eikä Jumalan tahto. Sen tähden, kun emme ymmärrä, mikä on meille parasta, emmekä usko silloin Jumalaan, kun emme usko sitä, että Jumala tietää, mikä on meille parasta. Ja Jumala totisesti tahtoo sitä, mikä on meille parhaaksi. Silloin emme uskoen Jumalaan, jos emme niin rukoile. Silloin emme myös ole rukoilleet Jeesuksen nimessä, kun emme ole omaa kelvottomuuttamme tulleet siinä määrässä näkemään, että meidän täytyy Herran edessä huudahtaa: ‘Minä hukun, minulla on saastaiset huulet ja minä asun kansan keskellä, jolla on saastaiset huulet.’

Niinpä silloin kaiketi olisi täytynyt rukoilla Jeesuksen ansion nimessä. Herra on luvannut: ‘Särjettyä ruokoa minä en tahdo musertaa ja suitevaista kynttilän sydäntä en tahdo sammuttaa.’ Kun me heränneellä tunnolla näemme, että en ole oikein särjetty ruoko, minulla ei ole oikein murtunutta mieltä. Ei ole sydämeni oikein särjetty, en minä ole särjetty ruoko, ei minussa ole elävää halua uskon ja armon perään. Kun minulla ei näitä ole, kun näin kelvoton, näin peräti huono olen, en siis voi omistaa tätä Herran sanaa: ‘Särjettyä ruokoa en tahdo musertaa ja suitevaista kynttilän sydäntä en tahdo sammuttaa.’

Näin me näemme, ettemme rukouksillamme mitään ansaitse, vaan meidän täytyy rukoilla Jeesuksen ansion turvissa. Meidän täytyy näyttää se Isälle, kun näemme oman sydämemme kovaksi, murtumattomaksi. Hänen Poikansa nöyrää murtunutta sydäntä vasten, ja pyytää: Rakas Isä, sinä näet sydämemme kovaksi, murtumattomaksi, enkä voi sitä toisenlaiseksi tehdä. Mutta, rakas Isä, katso tuolla yrttitarhassa on Poikasi

sydän muserrettu minun sijastani. Siellä on särkynyt sydän, jonka hiki tihkuu verta. Hänen tähtensä armahda minua.

Näin rukoillessasi rukoilet Jeesuksen nimessä ja Jeesuksen ansion turvissa. Rukouksen tulisi olla myös nöyrä, mutta me näemme, kuinka ylpeät meidän sydämemme ovat, ja kuinka sydän aina tahtoo noudattaa omaa tahtoaan eikä nöyränä alistu Jumalan tahdon alle sanoen: 'Olkoon Isä niin kuin sinä tahdot, ei niin kuin minä.' Ainoastaan nöyrän rukoukset Herra kuulee. No, nythän meidän täytyy taaskin turvata Jeesuksen nimeen, se on Jeesuksen työhön, ja tehdä taaskin vaihetuskauppaa Jeesuksen kanssa. Rakas Isä, minä en voi sydäntäni muuttaa, en voi nöyryyttää enkä toisenlaiseksi tehdä kuin Aatami sen teki, mutta katso, rakas taivaallinen Isä, tuolla on nöyrytyminen yrttitarhassa minun sijastani, katsele häntä minun sijastani. Katsele häntä minun sijastani ja katsele minua hänen sijaansa. Silloin sinä rukoilet Jeesuksen nimessä, kun itse niin kelvoton olet, kun sinulla on saastaiset huulet. Silloin sinä pyydät Isää katsomaan Poikansa esirukouksen puoleen ja sen tähden armahtamaan. Sinä, joka juonittelet, ettei Herra ole kuullut rukoustasi ja on toiminut liian kovasti sinua kohtaan, niin katseleppa nyt itseäsi. Oletko rukoillut Jumalan tahdon alle taipuvalla mielellä? Onko rukouksesi ollut nöyrä? Onko se ollut särjetyn ja murretun sydämen huuto? Eiköhän meidän kaikkien täytyne häpeällä tunnustaa, ettei Herrassa ole vääryyttä. Herralla on oikeudenmukaisuus ja meillä vääryys.

Täytyy tunnustaa, että jos Jumala olisi kaikki rukouksemme kuullut, niin kuinka paljon vahinkoa olisimmekaan itsellemme tuottaneet. Tuollaiset lihallisen sydämen halut ja lihallisen sydämemme toiveet, kun lihan halut tuottavat ainoastaan kuoleman, ja kun lihan haluja pyytäessämme pyytäisimme Herraa täyttämään niitä omaksi kuolemaksemme. Se on samaa kuin lapsi, joka ei tiedä myrkyn vahingollisuutta, pyytäisi parkuen isältään ja äidiltään sitä juoda, mutta he eivät voi antaa, koska se on myrkkyä, joka tuottaisi kuoleman.

Näin Jumalankin täytyy menetellä meidän ymmärtämättömien kanssa. Kuinka meidän olisikaan syytä kiittää Herraa siitä, ettei hän ole täyttänyt kaikkia meidän rukouksiamme. Iankaikkisessa viisaudessaan ja armahtavaisuudessaan hän on nähnyt, kuinka me usein pyydämme vahingoksemme. Lapsi saattaa pyytää irrottautua vanhempansa helmasta ja syöstä itsensä vaaraan, kun ei näe eikä käsitä vaaraa, mutta vanhemman rakkaus ei saata laskea häntä kuolemaan. Sitten kun hän on tullut täyteen ymmärtämiseen, hän käsittää vanhempiensa hoidon ja sen,

miksi he ovat tehneet vastoin hänen tahtoansa, hän taitaa sen oikein käsittämään ja siitä kiitollisuutta tuntemaan.

Vasta sitten mekin, kun olemme päässeet kotimme rantaan, taidamme oikein käsittää Jumalan ihmeellisen johdon ja kiittää häntä. Täällä kanteleemme ei oikein soi, täällä harppumme ei oikein helise, sillä synti on, joka meihin täällä tarttuu ja meitä hitaiksi tekee, täällä Goosenin maassa, täällä Baabelin maassa, täällä orjuuden maassa, täällä kyynellaaksossa, jossa saatana kiusaa, jossa kirottu liha painaa, ja jossa maailma ahdistaa. Mutta ajatelkaamme kuitenkin, että äänemme kerran yhtyisi kerubien ja serafien ylistykseen. Ja jos me katselemme Jumalan salatuita teitä itseämme kohtaan, niin näemme kyllä, että siihen on suuret syyt.

Herraa kiittävät ja ylistävät kaikki luodut, elolliset ja elottomat olennot, vedet juoksullansa, tuuli huminallansa, kukkaset tuoksullansa, kaikki, kaikki puhuvat Herran suuruudesta, Herran rakkaudesta, sillä maa on täytetty Herran hyvyydellä. Oi, etkö sinäkin kiitä Herraa. Kiittämättömiä ovat maan päällä uskottomat ihmiset ja perkeleet helvetissä, mutta heidän iankaikkiset tuskansa puhuvat Jumalan kaikkivoipaisuudesta, Jumalan vanhurskaudesta, Jumalan oikeudesta. Heidän hammasten kiristyksensä siellä puhuu kuitenkin Jumalan kaikkivaltiuudesta. Herran nimi on hänen kiitoksensa maailman äärestä toiseen.

Oi ystäväni, pyytäkäämme, että Herra vuodattaisi meihin tuon armon ja rukouksen hengen, tuon valittujen lasten hengen, joka meissä täällä huutaisi sanomattomilla huokauksilla: 'Abba, rakas Isä.' Älkäämme pitkö rukoustamme jonakin maksuna synneistämme, älkäämme pitkö sitä jonakin vaadittuna velvollisuutena, vaan pyytäkäämme sitä lapsen oikeutena, jossa me saamme Jumalalle kaikki puuttemme tuoda ja saamme käydä joka päivä anomaan syntien anteeksiantamista, jota me joka päivä tarvitsemme. Kyllä se on ääretön armo, sillä vaikka, ystäväni, parannuksestasi ei ole tullut mitään ansiota pyhityselämällesi, etkä ole päässyt sitä ihailemaan etkä uuden syntymisen armossa itseäsi peilailemaan, vaan näet alati puutoksia ja vajavuuksia itsessäsi, kiitos Jumalan, ei syntiesi paljoudesta ja rikostesi runsaudesta ole kuitenkaan tullut vuorta, jos armoistuimen eteen käyt ja tunnustat joka päivä syntisi ja anot syntien anteeksi saamista.

Kuule, mitä Herra sanoo: 'Minä pyyhin sinun pahat tekosi niin kuin pilven ja sinun syntisi niin kuin sumun, ja niin kauaksi kuin itä on lännestä, minä

olen sinun pahat tekosi siirtänyt.’ Ja niin muodoin ei yksikään taida niistä päällesi tulla. Niistä ei ole tullut mitään kasaa, sillä se verivirta, joka on ristiltä valunut, on velkakirjasi kuitannut, ja niin on velkamme maksettu. Riemuiten saamme täällä veisata:

‘Mun velkain verelläs’ maksoit sinä, autoit että autuaaksi tulen minä, josta nimes’ on kunniassa suuressa.’ Siis koska olemme nyt kuulleet noista Jumalan ihmeellisistä armolupauksista ja Jumalan isällisestä sydäimestä, niin pyytäkäämme yhdistyä sydämissämme keskinäisesti ja astukaamme Jumalan eteen, koska hän on sanonut: ‘Mitä ikinä te anotte Isältä minun nimeeni, uskoen minuun, sen pitää teidän saaman ja rukoilkaa, niin te saatte, että teidän ilonne olisi täydellinen, ja missä kaksi tai kolme yhdessä sopivat mistä tahansa, sen he saavat minun Isältääni, joka on taivaassa. Ottakaa siis nämä Herran lupaukset varmalla vakaumuksella vastaan, ja astukaamme armoistuimen eteen, että me armon saisimme, koska me apua tarvitsemme. Amen, amen! Jeesuksen siunatussa nimessä. Amen!

Rukoilkaamme: Oi, kaikkivaltias Jumala, rakas taivaallinen Isä! Kiitos siitä armosta, että me saamme sinua Isäksi nimittää ja saamme tietää, että kaikki hätämme ja puutteemme voimme laskea isälliselle sydämellesi. Me saamme tulla sinun tykösi kaikissa puutoksissamme, ja ennen kaikkea tiedämme tarvitsevamme syntien anteeksi saamista. Sillä sinun henkesi nuhteet ilmoittavat meille, että me olemme syntisiä ja saastaisia. Olemme syntiä tehneet, Isä, sinun edessäsi ja taivasta vastaan. Siis rukoilemme syntien anteeksi saamista, Herra, sinulta. Me rukoilemme sinulta myös armoa uuteen elämään, me rukoilemme sinua ottamaan meidät elämän tielle. Rukoilemme sinulta uutta luomista, sydämen muutosta ja auttamista uuteen elämään ja uuteen kuuliaisuuteen. Rukoilemme, että taivuttaisit tahtomme sinun armollisen tahtosi alle. Rukoilemme oman lupauksesi mukaisesti sinulta ajallisia tarpeitamme. Herra sinä tiedät, että me kaikki näitä tarvitsemme. Anna sinä meille sitä, joka on tarpeellista ja ota pois se, joka meitä sinusta, Herra, erottaa, joka on meidän sielullemme vahingoksi, joka on myrkkyä ja kuolemaa sielullemme. Opetä Herra meitä käymään sinun tahtosi tiellä ja kuljeta sillä tiellä, joka sinun edessäsi kelpaa. Synnytä usko, kiinnitä toivo, viritä meissä palava rakkaus, taivuta meitä uuteen kuuliaisuuteen. Kuule meitä, rakas taivaallinen Isä.

Isä meidän, joka olet taivaissa, kiitetty olkoon sinun nimesi, lähestyköön sinun valtakuntasi, tapahtukoon sinun tahtosi maan päällä niin kuin

taivaissa. Anna meille meidän jokapäiväinen leipämme ja anna meille meidän syntimme anteeksi, sillä mekin annamme anteeksi meitä vastaan rikkoneille. Älä johdata meitä kiusaukseen, päästä meidät pahasta, sillä sinun on valtakunta, voima ja kunnia iankaikkisesti. Amen.